Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

~~V.115~~ ab
171
g.4
SW. 1029
CA. 130

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

115 a6

Tercia et q̄rta pars alex
andri cū optimo ꝯmento

KONINKLIJKE
BIBLIOTHEEK
'S GRAVENHAGE

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

¶ Tercia pars Alexandri. ꝛ Capitulū decimum de quantitatibus ſyllabaꝝ

PAndere ꝓpoſui ꝑ ꝟſus: ſyllaba queq̄ꝫ
Quāta ſit: ꝛ pauca ꝓponā ꝯgrua me/
tris.

¶ Hoc eſt capl'm decimū iſtius: in q̄ tractatur de q̄ꝫtitate ſyllabaꝝ. poſitis tn̄ aliquib9 artis metrice introductionib9. Dicit ergo Autor. Ego ꝓpoſui (ſcʒ in procemio libri) ibi. Poſt hec pandet. ꝛc. Pādere. i. manifeſtare q̄ꝫta ſit queq̄ꝫ ſyll'a ꝑ verſus. i. qn̄o cognoſcit̄ ſyll'a longa vel breuis ī verſu. Et ꝓponā pauca. i. aliq̄ ꝯgrua. i. ꝯuenientia metris Pro euidentia eoꝝ q̄ dn̄r ac etiam dicendoꝝ. Videamus q̄d ſit verſus. Verſus eſt orō metrica clauſulatim ꝓgrediens rhetorice floſculis adornata nihil in ſe ſuꝑfluū nihilq̄ꝫ diminutū cōtinens. Et d̄r ꝟſus qꝛ ter q̄terq̄ꝫ reuerſus: qꝛ ſepius ꝟtitur ꝛ reuertit̄ anteq̄ꝫ ꝑfectus habeat̄. vel qꝛ finito vno ꝟſu reuertitur ad linee ṗncipium aliū inchoaturus. Metꝝ ꝟo d̄r a metros q̄d eſt numerus: qꝛ in ipſo attendit̄ numerus ꝛ q̄ꝫtitas ſyll'aꝝ. ¶ Et eſt ſciendū ꝙ hec ars metrica p̄ſertim ordinat̄ ad tria. ſcʒ ad memoriā firmiorē. ad maiorē delectationem. ꝛ ad narratōem breuiorē. ꝟ. Metra iuuant aīos ꝯprendunt plurima paucis Priſtina ꝯmemorāt: q̄ ſunt tria grata legenti. Itē nota ꝙ ſine hac lege metrificandi q̄ legenda ſunt male poſſent elucidari. Vn̄ Ambulat in tenebris ſine legeq̄ꝫ clericus oīs. Qui ſine metroꝝ lege legēda legit

Que doctrina licet nō ſit penitus generalis.
Proderit ipſa tamen pueris ſi lectio detur
Per ſe multa ſcient. et doctor pace fruetur

¶ Hic autor rn̄det tacite q̄ſtioni. qꝛ poſſet aliq̄s dicere ſeu q̄rere vtꝝ hec doctrina q̄ dat̄ in pn̄ti capl'o ſit gn̄alis. i. plene determinans de arte metrica. Rn̄det ꝛ d̄t ꝙ non.. Tn̄ licet non ſit penitus gn̄alis. ꝓderit pueris ſi lectio detur eis. Poſtea d̄t ꝛ declarat ꝙ ꝓderit ad duo. videlicet ꝙ pueri multa ſcient ꝑ ſe de modo ꝟſificandi. ꝛ doctor fruetur pace: qꝛ non fatigabitur in interrogationibus.

Multotiens aliquas quas dat tibi regula longas
Siue breues. metri cogit grauitas variari

¶ Hic d̄t ꝙ multotiens inuenies in autoribus ſyll'am que naturaliter eſt breuis ꝓlongari. ꝛ que naturaliter eſt longa breuiari. et hoc eſt cā grauitatis metri Et ſic tangit ꝙ hec ars metrica eſt ſatis difficilis.

Grecaq̄ꝫ nunc noſtro nunc more ſuo variantur

¶ Dicit ꝙ greca vocabula ponunt̄ aliq̄n in metro ꝭm morem noſtꝝ. ꝛ aliq̄n ꝭm morem grecoꝝ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Ad placitum poni ꝓprioꝝ multa notaui
¶ Quaſi dicat ꝙ multa ꝓpria noīa pn̄t poni ad placitū. ꝛ maxīe in p̄ma ſyllʾa ꝛ in media. dūmodo pōne diphthongo accentu lʾ vſu nō reſtringanť ad ꝓductōem vel correptōem. Notāter dixit (mlʾta) qꝛ non oīa ponunť ad placitū Illa etiam q̄ tm̄ in autoribꝫ ꝓducta reperiunť: ſolummō ſunt ꝓduceda. vt ceſar.

Cum ſim chriſticola normā non eſt mihi cura.
De ꝓpriis facere q̄ gentiles poſuere
Autor ſe excuſat de noībꝫ gētilium. i. īfideliū. qꝛ cū ipſe chriſticola ſit. i. chriſtianus: nō intendit facere normā de dictis noībꝫ Et ſi forte fecerit hoc ex incidēti non ex ꝓpoſito p̄ncipali facit.

Diſtinxere pedes antiqua poemata plures.
Sex ꝑtita modis ſatis eſt diuiſio nobis
Dactylus ꝛ ſpondeus exinde trocheus anapeſtꝰ
Iambus cum tribracho pn̄t p̄cedere metro
¶ Autor incipit exponere illa pauca ꝯgrua. i. ꝯueniētia metris q̄ ſe ſupius ꝓmiſit expoſituꝝ. Dicit ḡ ꝙ antiq̄ poemata. i. antiq̇ poete diſtinxere plures. i. multos pedes. Nam vt dꝛ Iſidorus poſuit c. xx. pedes Hebraicus tm̄. xxiiij Nos āt vtimur niſi ſex pedibꝫ Et hoc eſt quod dt (Diuiſio) ſcꝫ pedum ꝑtita ſex modis ē ſatis. i. ſufficiens nobis Deinde numerat illos ſex dicens Dactylus ꝛ ſpondeus. ꝛc̄. Pes āt vt hic ſumiť. eſt ſyllabaꝝ tpmqꝫ dimenſio. Metrū ſic p̄t definiri Metꝝ eſt lrāꝝ ſyllabaꝝ tpmqꝫ dimenſio Et ſunt genera metroꝝ. xviij. Sed autor iſte non intēdit niſi de duobꝫ q̇ ſunt communiori vſu modernoꝝ: videlicet de hexametro ꝛ pentametro de quibus inferius dicemus ſatis.

Dactylus ex longa breuibuſqꝫ duabꝫ habetur
Diciť ex longis ſpondeus ꝯſtare duabus
Syllʾa bina trocheu ꝯſtat tibi longa breuiſqꝫ
Productā breuibus ſubdes anapeſte duabus
Terna breuis tribracho. iābo breuis inſita longę
¶ Hic declarat eſſentiā vniuſcuiuſqꝫ ſex peduꝫ p̄dictoꝝ Et dt ꝙ dactylus ꝯſtat ex tribꝫ ſyllabis ex p̄ma longa ꝛ duabꝫ breuibus vt audio Spōdeus ꝯſtat ex duabus ſyllʾis longis: vt audi Trocheꝰ cōſtat ex prima longa ꝛ vltima breui. vt audit Anapeſtus ꝯſtat ex duabus breuibus ꝛ vltima longa: vt pietas Tribrachus ꝯſtat ex tribus breuibus: vt legere Iambus vero ex prima breui ꝛ vltima longa: vt legas
Syllaba q̄ breuis eſt vnum tp̱s tenet in quo
Proferť. longę ſpacium debes geminare
Sic cuiuſqꝫ pedis quot tp̱a ſunt numerabis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

vniuſcuiuſq; pedis Nam trocheus cū habeat vnā longā ⁊ vnā breuē
hꝫ tria tꝑa. ⁊ ſic de reliq̄s ꝑcurrēdum eſt ¶ Nota ꝙ ſylla̓ eſt lrāꝝ
ſub vno accentu ſpirituq; ꝓlataꝝ certa ꝯphenſio. Tꝑs prout hic
ſumit̄ eſt diſpoſitio ꝓnunciationis ſyllabe ſcḋm has differentias ſcꝫ
productū ⁊ correptū

Verſibꝰ hexametris ſꝑ debet pede poni
Dactilus in q̇nto: ſextū nunq̄ꝫ retinebit

Autor docet quō q̄ſq; pes debeat in ꝟſibꝰ ordinari Et ṗmo dt ꝙ
in ꝟſibꝰ hexametris dactilus dꝫ poni in q̇nto ⁊ non in ſexto pede

In pedibꝰ ṗmis hunc ſpondeūq; locabis

Quaſi dicat quod tu potes locare hunc ſcꝫ dactilum. ve pro ⁊ ſpō
deum in primis pedibus. hoc eſt iu primo ſecundo tercio ⁊ quarto
pede

Oēs ſpondeo donare potes niſi q̇ntum

Quaſi dicat ꝙ ſpondeus p̄t poni in oī loco p̄terq̄ꝫ in q̇nto hexame
tri ꝟſus. ⁊ ſi repiatur iu q̇nto ꝓ dactilo ponit̄ Nam eq̇pollet ſibi ī
tꝑibꝰ. vt in Lucano Ater ceſoꝝ pauit cruor armētoꝝ

Sedes nulla datur p̄terq̄ꝫ ſexta trocheo

Quaſi dicat ꝙ trocheus ponit̄ in ſexto loco ⁊ nō alibi in hexame/
tro ꝟſu Et ē hexameter ꝟſus q̇ ꝯſtat ex ſex pedibꝰ. Dr̄ etiā heroi/
cus qꝛ ꝑ hunc ſtilū heroum deſcr ibunt̄ vt plurimū geſta

Quarto pentametri q̇nto ve locas anapeſtū
Pentametri tribracho ſedes pꝫ vltima tm̄

¶ Dicit ꝙ anapeſtus p̄t locari in quarto ⁊ in quinto loco ꝟſus
pentametri: vt in Ouidio epl̓aꝝ. Nil mihi reſcribas: attamen ip/
ſa veni. In ſcāſione dicimus. nil mihi reſcribas attn̄ ipſe veni. veni
ſunt pedes anapeſti. poſſumus tn̄ vitare pedes anapeſticos dicen/
do ſic in ſcanſione Nil mihi reſcribas attn̄ ipſa veni. Sic em̄ poſt/
ponimus catalectā primis duobꝰ pedibus: ſil̓r ⁊ vltimis que ſimul
iuncte ꝯſtituunt q̇ntum pedem ſpondeū vel trocheum. Penthame
ter ꝟſus ꝯſtat ex quinq; pedibus primis duobus dactilis ⁊ ſpōde/
is. vel ṗmo dactilo ⁊ alio ſpondeo. l̓ econuerſo tercio ſpondeo l̓ iā/
bo quarto anapeſto. q̇nto tribracho vel anapeſto Ut pꝫ in exem/
plo primo Ouidij ſcḋm primā ſcanſionem. vel pentameter ꝟſus cō
ſtat in primis duobus dactilis vel ſpondeis. vt ſupra. ⁊ altera lon
ga vel breui ſeq̄nte. vt pꝫ in p̄dicto exemplo ſcḋm ſcanſionē ſecundā.
Si vero diſſyllabus repiatur in tercio loco dicatur ꝙ ibi ſylla̓ di/
uidit̄ ꝑ diereſim. ⁊ efficitur pes triſyllabꝰ. vt in Ouidio eodē. He/
monis hemonio laudonia viro. Dicet̄ etiam pentameter elle gꝰ eo
ꝙ ꝑ ipſum ſtatus ellegie. i. triſticie ſolebat enarrari Nota tn̄ ꝙ ꝟ
ſus pentameter ſubdit̄ hexametro

Iambo vel nulla vel tm̄ tercia detur

Ut pꝫ exemplū in his duobꝰ ꝟſibꝰ Sub veneris latere deberet ne
mo latere Nā mala de venere plurima deuenere.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Forte ſibi ſedē tribrachus dare poſſet eādem.
Quaſi dicat ꝙ tribrachus forte pt poni in 3° loco. qꝛ ſm aliqs ibi ſylla breuis ponit̃ ꝓ longa. ꝛ ſic eſſet dactilus ꝛ ñ tribrachus
Et proceleumaticū poſuit qñqꝫ vetuſtas
Nunc null⁹ ponit breuibꝫ ſonat ille q̄ternis
Dicit ꝙ antiq̄ aliqñ ponebant in v̾ſu ꝓceleumaticū qui ē pes conſtans ex quatuor ſyllis breuibꝫ. vt in v̾gilio. Herēt parietibꝫ ſcale poſteſqꝫ ſub ipſos In ſcāſione dicim⁹. herēt ꝑieti. ꝛc. li ꝑieti ē proceleumatic⁹ ſꝫ iſte a modnis ñ vſitat̃. iō dt Nunc nullus ponit

Diuiſio lrāꝝ

Quinqꝫ vocales ſunt: a prior eqꝫ ſcda
I ſuccedit eis. o q̄rta ſit: vqꝫ ſupma
Hic autor ꝓſeq̄t̃ de correptione ꝛ ꝓductione ſyllaꝝ. ꝛ qꝛ ſyllabe ſiunt ex lris iō incipit a diſtinctōe lrāꝝ dicens. ꝙ lr̄e vocales ſunt qnqꝫ ſcꝫ a e i o u. Et dñr vocales qꝛ ſine ipſis non pt fieri vox. ꝛ q̄libet eaꝝ pt facere vocem. i. ſyllam ꝑ ſe. Lrā eſt minima ꝑs vocis hūane q̄ pt ſcribi indiuidua.
Dis pter eas tibi lrā conſona fiet
Dicit ꝙ oēs alie lr̄e pter eas qnqꝫ vocales dñr ꝯſonātes. q̄ſi cum aliis ſonātes Nā ſonū facere non pñt niſi cū adiutorio vocaliū.
Mute ſunt nouem b c d vel f vel g k p q t.
Quaſi dicat ꝙ in ꝯſonātibꝫ nouē ſunt mute. ſcꝫ b c d f g k p q t Et dñr mute qꝛ videt̃ mut⁹ ſon⁹ Et in hoc dr̄ñt a ſemiuocali. q̄ aptius ꝓferunt̃ Videt̃ eī vocalis añferri ꝓferēdo ipſas ſemiuocalibꝫ q̄ ſūt ſex ſcꝫ l m n r ſ x De qbꝫ autor nullā ꝑticulariter fecit mentionem. qm̄ eaꝝ noīa in pñti materia nō ſunt neccāria
Sunt l ꝛ r vere liq̄de qꝛ ſepe liqueſcunt.
M ſil' nqꝫ vel s prius nunc neutra liqueſcit
Conſona bina ꝑ i dic ſepe ꝑ vqꝫ notari.
Dicit autor ꝙ l ꝛ r ſunt vere liq̄de qꝛ ſepe liq̄ſcunt in metro hoc eſt qꝛ ſyllam naturaliter breuē ꝓducunt. Deinde dt ꝙ poſſum⁹ ſeu aliqñ locam⁹. i. locatas repim⁹ liq̄das m n r s Et hec magis declarādo reſtringit dicēs. s nunq̄ꝫ liq̄ſcit. hoc ē apd modernos poetas Exempla q̄rant̃ in autoribꝫ antiq̄s. ꝛ in margine reponant̃
Conſona bina ꝑ i dic ſepe ꝑ vqꝫ notari
Hoc qñ fuerit vocū ſonus ipſe notabit
Dicit ꝙ i ꝛ v ſepe fiunt ꝯſonātes. viꝫ qñ ponunt̃ in ꝓncipio ſylle. alia vocali ſeq̄nte Et qñ fuerit hoc ipſe ſon⁹. i. ipſa ꝓbatio docebit. i. monſtrabit Nā ꝑdunt ſonū vocaliū. vt Juno ꝛ Venus
Hoc qñ fuerit: vocū ſonus ipſe docebit
Vocali ꝯiungit̃ v non ꝯſona: vimqꝫ
Perdit. ꝛ hoc ſuauis q̄ror aut aq̄ lingua ꝓbabit
Nam diphthongus ab v noſtro non inchoat vſu

Voſq₃ modernus habet quãdoq₃ ꝙ ſ ꝑeunte
Syllaba diuiditur. tunc v vocalis habetur

¶ Dicit ꝙ aliqñ v ponitur añ vocalē ī eadē ſyllaba. ꝛ tñ nō efficit
ꝯſonans. imo perdit vim ꝯſonantis Et hoc eſt qñ iſtę lrę ſ. q. ꝛ g.
ꝑponūtur vt ſuauis q̄roꝛ aq̄ ꝛ lingua. ꝙ ꝑdat vim ꝯſonantis. patꝫ
ex ipa ꝓlatione. pꝫ etiã qꝛ ſi v nō eēt ꝯſonãs. tūc prima ſyll'a huiuſ
dcōis aq̄ produceret̄ ꝑ poſitionē de q ꝛ v ꝯſonãtibꝫ: ſꝫ corripit̄. qđ
pꝫ in Ouidio epl'aꝝ Cū dijs potãdo nectare miſcet aq̄s Nec etiã
ē vocalis: qđ pꝫ ex ipſa prolatione Et qꝛ ſtatim diphthongus ibi
cōſtitueretur ꝑ ꝯglutinationē duaꝝ vocaliū in eadē ſyll'a. ſꝫ nō dē
mus diphthongū inchoare ab v Et iō dicit Nã diphthong⁹ ab v
nrō non inchoat vſu Preterea dt ꝙ apud modernos ſyll'a diuidit̄
aliqñ s ꝑcedente v. vt ſuauis. ꝛ tunc v habetur vocalis:

Verſificatores h pro nulla reputarunt

¶ Dicit ꝙ h reputat̄ a ꝟſificatoribus ꝓ nulla nec ꝓ vocali nec ꝓ cō
ſonante

Dum teneant iotam vocales vndiq₃ clauſam.
Conſona bina per i dic ſępe per v q₃ notari
Conſona iota duplex. duplex x. ꝫ q₃ fiunt
Simpla tamen ꝫ reperitur vt eſt perizoma

¶ Sñia eſt ꝙ iſta lrã i quã iotam noĩauit Autoꝛ poſita in medio
duaꝝ vocaliū vim ſuã ſeruãtiuꝫ efficitur duplex ꝯſonãs. vt troia
Et nota ꝙ ſi neutra vel altera illaꝝ vocaliū vim ſuã nō ſeruaret ī
ſupradcīs. nō eſſet duplex ꝯſonãs vt via Itē nota ꝙ in hoc ver/
bo baiulo as qđ ſtat ꝓ portare. i nō eſt duplex cōſonans. licꝫ pona
tur in medio duaꝝ vocaliū. ꝛ hoc eſt qꝛ nō clauditur inter illas vo
cales ęquo accētu nec ęquo nūero ſyllabaꝝ. iō Autoꝛ dicit vndiq₃
clauſã. i. ęq̄liter clauſã ab vtraq₃ ꝑte. Hoc ãt pꝫ ex ꝟſu Ouidij
Cloto colū baiulat. lachesis trahit. antropos occat Nã illa ſylla/
ba ba corripitur qđ fieri nō poſſꝫ. ſi illa i eſſet duplex ꝯſonãs. cū fa
ceret poſitionē ad ꝑcedentē ſyllabã Deinde dt ꝙ x ꝛ ꝫ ſunt duplices
ſunt ꝯſonãtes. tñ i reperitur ſimplex. ꝛ hoc in dcōibꝫ cōpoſitis. Vt
Perizoma tꝫ. qđ ꝯponitur ex peri ꝑpōne gręca qđ eſt circū. ꝛ zoma
veſtis. Inde perizoma q̄ſi aliq̄d ſiue illud qđ ponit̄ circū veſtes pro
cuſtodia. Iota. i. de qua ſuꝑius diximꝰ in ꝯpōe reꝑitur ſimplex cō
ſonans. vt biiugis quod ꝯponitur ex bi ꝛ iugū

Iotaq₃ cōpoſita ſimplex eſt ſepe reperta
Dictio vocali finita vel m ſibi ſubdi
Verſu vocalem nunquã permittit eodem.

¶ Dicit ꝙ ſi aliq̄ dcō deſinit in vocalē vel in m. ſequēs dcō nō debꝫ
incipe a vocali Et hoc ꝓpter hiatū euitandū Si ãt reꝑiatur. dicat̄
ꝙ ē licētia poetica. vt in Lucano Viciniūq₃ minax inuadit arimi/
nū ꝛ ingēs Sepiſſime tñ abijcit̄ vocalis añtis dcōis ꝛ m cum ſua
vocali. Exempla q̄rãtur in autoribꝫ. qꝛ multa reꝑiuntur Notã ter

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

dcm̄ eſt ab autore eodē ꝟſu. q2 ſi eſſent ī duob' ꝟſib' qđ dixim' cui/
tandū nō p̄terea duceret inconueniens. licȝ aliqñ repiatur in duob'
ꝟſibus m cū ſua vocali abijcit' de metro in ſcāſione. hoc eſt qñ pri
m' ꝟſus termiatur in m. ⁊ ſequens incipitur a vocali.

Regule gene/
rales de quā
titate ſyllarū

Syllaba que binas vocales vim retinentes.
Continet. eſt longa diphthongo ſic probat aura
¶ Quaſi dicat ꝙ illa ſyllaba q̄ fit ex duabus vocalibus vim ſuaȝ
ſuantibus ē diphthōgata ⁊ ꝑ diphthongū ꝓducit'. vt aura Quid
ꝟo ſit dipthongus ⁊ vñ dicat' diphthongus ⁊ q̄t ſint diphthongi.
poſui ſupius Ibi ſcȝ in prima declinatione Dās aę diphthōgum.
Qu ādo vocalem duo cōſona iuncta ſequūtur.
Aut vnū duplex producit eam poſitura
Dicit ꝙ qñ due ꝯſonātes iūcte ſil' īmediate ſequūt' p' aliquā voca
lē. illa vocal' p̄cedēs ē longa poſitiōe vt arma ⁊ tell' Et iđ attēdit'
ſi vna dupl'x ꝯſonās vocalē ſeq̄t' vt axis ⁊ troia. iđ đt. aut vnū du,
Sed cū finitur vocali dictio curta
Cōſona que ſuberit non hanc producere pñt.
¶ Quaſi di. ꝙ ſi aliqua dcō termietur in vocalē naturaliter breuē
ꝯſonātes q̄ ſequūt' ñ pñt ꝓducere illā vocalē. imo remanet ī eē ſuo
Si faciat curtā vocalis ſyllaba finem.
Mutaqȝ cum liquida vocē ſubeant in eandē
Ex vi nature propria licet hanc breuiare.
Et propter mutam liquidāqȝ potes dare longā
Syllaba que breuis eſt muta liquidaqȝ ſequēte
Longa poteſt fieri ſed longa nequit breuiari.
¶ Dicit ꝙ ſi aliq̄ ſyllaba naturaliter breuiet'. ⁊ muta cū liquida ſe
quātur in eadē dcōe. illa ſyllaba p̄t breuiari ex vi naturę ſuę ⁊ ꝓdu/
ci ꝓpter liquidā ⁊ mutā. vt in hac dcōe pris ⁊ in ſil'ibus Prima em̄
ſyllaba naturaliter breuiatur vt hic Fer prīs imperiū. cū verbis ex
it in irā Poteſt etiā ꝓduci propter mutā ⁊ liquidā. vt hic Eſt pa/
tris mrīſq3 pię ſuccurrere nato
E de pre vel ſe cōponens non breuiabis
Sed vocalis eas poterit breuiare ſequela
¶ Dicit ꝙ iſtę p̄pōnes e de p̄ ſe ꝯpoſitę nō breuiātur. vt educo de/
pono p̄fero ⁊ ſeparo. pñt tñ breuiari ſi vocalis ſequatur eas in com
poſitione. vt p̄ero p̄eris Ideo dicit autor Sed vocalis eas
Reijcio refert diſtat redant tibi longam
Corripies alijs niſi duplex conſona ſubſit.
¶ Dicit ꝙ iſta p̄pō re ꝓducitur in reijcio cis. ⁊ in refert qđ idez eſt
quod diſtat In alijs ꝟo dcōibus corripitur. niſi duę ꝯſonantes ſe/
quātur. vt reſto reſtas. ⁊ reſtituo is. Producitur etiā in his rettulit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

et reſperi Et iō vt plurimū ſcribūtur cū duplici ꝯſonante.
Bis bi breues dantur niſi conſona bina ſeqtur
¶ Dicit ꝙ bis ⁊ bi corripiūtur in ꝯpōne. vt biuiū .i. locus duarū viarum. ⁊ bidens .i. pecus duoꝝ dentiū Niſi cōſona bina ſequatur .i. niſi duo noīa ꝯſona ſeu ꝯſimilē ſignificationē hn̄tia ſequātur ſcz per cōpoſitionē. vt binus na nū. ⁊ bimꝰ ma mū. quoꝝ ſignificatio eſt eadem Inuenitur hic bimatus tus tui .i. ſpaciū vel tēpus duorum annoꝝ. penultima em̄ ſyllaba dictoꝝ duoꝝ noīm ꝓducitur
In deriuatis ſua que fit origo notabis
Qua fiat parte deſcenſus apertior inde
Ut moueo motū motabile ſiue mouendum.
Et que vocalis in origine quāta ꝗ manſit.
Nam deriuatum tantam ſeruare decebit
Subdita vocali ſi conſona nō moueatur
Uocalem ſepe noua cōſona dat variare
Mobilis ex moueo datur. ⁊ mutatur ab illo.
Excipienda ſue ponētur in ordine norme.
¶ In iſtis ꝟſibus Autor docet cognoſcere ſyllabā longā ſeu breuē in dcōibus deriuatis. Et eſt ſenſus ꝙ quamcunꝗ fuerit vocalis in primitiuo. tanta debet eſſe in eius deriuatiuo Illa ꝯſonās que ſeqbatur vocalē in primitiuo Uerbi grā Moueo corripit ſyllabam ita mouens ⁊ mouendus corripit primā Notāter dico dūtaxat. qr ꝯſona q̄ erat in primitiuo nō mutetur in deriuatiuo. qr noua ꝯſona cedat .i. variare facit vocalem. hoc eſt corripere longam ⁊ curtā ꝓducere Uerbi grā. moueo corripit primā ⁊ mobilis ꝓducit. qr cōſona q̄ erat in primitiuo videlicet v ꝯſonans eſt in deriuatiuo b.
Tamen iſta regula patitur exceptionem q̄ inferius ponitur loco ſuo Ideo dicit Autor Excipienda ⁊c̄.
Hoc de cōpoſitis teneas ꝙ ſit tibi tanta
Uocalis. quantam ſeruauit dictio ſimplex
Si mutes etiam vocalem. norma tenebit
Conſona dum maneat in ſimplice ſubdita voce
Excipienda locis quibus eſt opus excipiemus.
¶ Hic autor mouet regulam de quantitate ſyllabaꝝ in dcōibus compoſitis dicens ꝙ tanta eſt vocalis in dcōne cōpoſita quāta eſt in ſimplice Uerbi grā Amo corripit illam vocalē a. ſil'r ⁊ pamo corripit eandē Areo ꝓducit illā vocalem a. ſil'r ⁊ exareo producit eandē Deinde dicit Regula valet ſi mutemꝰ vocalem in cōpoſito dūtaxat ꝯſona ſubdita vocali. ſicut in ſimplici dcōi. Uerbi gratia. facio corripit illā ſyllabam fa. ſimiliter ⁊ inficiam corripit illā ſyllabam fi. licet a mutata ſit in i. quia cōſona que ſequebatur a videlicet in ſimplici. ſequitur etiā in compoſito. Uerūtamen hec

regl'a varias patitur exceptiões que inferius loco ⁊ tp̄e declarabū tur Ideo dicit autor. Excipienda locis.

Regule gene rales de quā titate p̄teritoꝝ

Omnia p̄terita pones diſſyllaba longa.
Que breuiant gemine vocales deme bibitq̄ꝫ.
Et dedit atqꝫ fudit ſcidit ⁊ ſtetit ⁊ tulit hec ſex

¶ Autor ponit regulā talem dicēs Omnia p̄terita duaꝝ ſyllabarum tm̄ ꝓducunt primā ſyllabaꝫ. vt cœpi Deinde ponit exceptionem diceres Tu deme. i. excipe illa p̄terita que gemine vocales breuient q̄ hn̄t vocalez an̄ alteraz vocalē. vt fui. rui. quoꝝ prima corripitur. cꝫ pro et tu deme. i. excipe hec ſex. ſcꝫ bibit dedit fudit. ſcidit. ſtetit ⁊ tulit. q̄ et ſi diſſyllaba ſint. tm̄ eoꝝ p̄terita corripiūtur. fudit eſt p̄teritum de fundo. ſcidit de ſcindo qđ ſ̄cat ſnyden

Preteritum geminās primā facit hanc breuiare.
Eſtqꝫ ſecunda breuis. tamen vnū cedoqꝫ demis.

¶ Dicit ꝙ om̄e p̄terituꝫ geminās primā ſyllabā eandez breuiat. pariter ⁊ ſecūdaꝫ. vt cado cecidi. ⁊ pario peperi Tn̄ tu demis. i. excipis vnuꝫ p̄teritū ſcꝫ pepedi. qđ venit a pedo pedis. ⁊ tacuit ipſum ꝓpter eius turpē ſignificationē. ſeu metri vel breuitatis cauſa Cedo etiā excipitur cuiꝰ p̄terituꝫ facit cecidi. ⁊ ſecundā producit Vn̄ꝰ Ruſticus hic ceciditqꝫ multos tamen ante cecidit

Preteritis pluſquam perfectis atqꝫ futuris.
Cōiunctiuorum lex ſeruit p̄teritorum

¶ Quaſi diceret. ꝙ lex ſeu regula p̄teritoꝝ nuꝑ dicta ſeruit etiam pluſquam ꝑfectis ⁊ futuris ꝯiūctiuorū. i. ſubiunctiuoꝝ modoꝝ. ꝗ cōiunctiui dicūtur eo qꝛ cōiunctione indigēt. vt ꝑfectū ſ̄cent ſenſū Nā tanta eſt prima ſyllaba pluſquā ꝑfectoꝝ cuiuſlibet mōi ⁊ futuroꝝ ſubiūctiui. quāta eſt prima ꝑſona p̄teriti indicatiui modi

Hec in paſſiuo ſunt tp̄a iunctaqꝫ ſupino

¶ Dicit ꝙ hec tria tp̄a p̄dicta ſunt iuncta ſupino ī paſſiuo. i. ſeruant regulā de ſupinis. de qua ſtatim dicetur ibi. ſcꝫ Longa ⁊c Alij ꝟo exponūt ꝙ ſunt iūcta ſupino. i. fcā ſunt ꝑ ſupplementū ꝑticipij a ſupino deriuata Et per hec ſeruant regulā p̄dictoꝝ

Normā pn̄tis per cetera tempora dicis.
Participans ſocia pn̄s in duſqꝫ futura
Debent conſimilem ſeruare gerundia legem.

¶ Dicit quantacunqꝫ fuerit prima ſyllaba pn̄tis indicatiui mōi ſingularis numeri. tāta eſt prima ſyllaba ceterorum tp̄m. exceptꝭ p̄teritis ꝑfectis ⁊ pluſquamꝑfectis ⁊ futuris ſubiūctiuoꝝ. de quibus ſuperius diximus Tāta eſt etiā ꝓma ſyllaba ꝑticipioꝝ pn̄tis tp̄is ⁊ futuroꝝ deſinentiū in dus. ſimiliter ⁊ gerundioꝝ. Cōſtrue nunc per te. quia ſatis patet textus

Longa ſupina dabis diſſyllaba. ſed breuiabis
Qui ci ſi ſa li i da ru ra ſta deqꝫ ſupinis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Orta ſequūtur ea. ſit ſtaturus tamen extra

Hic poīt regulā de ſupinis dicēs. ꝙ ſupina diſſylľa ꝓducūt ꝑmaꝫ ſylľaꝫ. vt natū Sed excipiūtur decē q̄ ꝑ decē ſylľas in lrā expoſitas intelligūtur Qui, vt quitū. qđ venit a q̄o q̄s. ci vt citū a cieo cies. . Si vt ſitū a ſino ſinis. Sa vt ſatū a ſero. rꝫ. Li vt litū a lino linis J vt itū ab eo is Da vt datū a do das. Ra vt ratū a reor rerꝫ. ru vt rutum a ruo ruis. ſta vt ſtatū a ſto ſtas. q̄ oīa lꝫ ſint diſſylľa. tñ corripiunt ꝑmā ſylľaꝫ. ſiľiter ab eis deriuata p̄ter ſtaturꝰ qđ ꝑmaꝫ ꝓducit. lꝫ deriuetur a ſtatū. vt ī Lucano Cū ſtatura fides ſuperꝫ

Nec patrē ſequitur ambitus ſi moueaꝛ

Quaſi dicat ſi ābitus moueaꝛ. i. ſi adiectiue declinaꝛ. non ſequitur prēm id eſt eius ꝑmitm̄ quod eſt ſupinū huius ꝟbi ambio ambis. ſcꝫ ambitū. poniꝛ exͫ in lrā tunc: cuius penultima corripiꝛ. Sed ambitus ta tum. ab ipſo deriuatū penultimā ꝓducit. vt in princi/pio methamorphoſeos Juſſit ⁊ ambitę circūdare brachia terrę. ⁊ idem ē ambitus qđ circūdatus Notāter đt (ſi moueaꝛ) qꝛ ſi nō moueretꝛ. i. ſi adiectiue non declinaretꝛ tunc ſeq̄tur eius primitm̄. qꝛ penultima corriperetꝛ. vt hic ambitus tus tui. i. circuitus

Qđ fit in us vel in o vel in or verbale vel in trix

Participās quoqꝫ p̄teritum ꝑ ruſqꝫ futuꝝ

Ad normā debent ſe ꝯformare ſupini

Jd ē ꝟbalia in us in o vel in trix deſinētia: vt notus tus tui. notio onis. notor toris. ⁊ noctrix eiꝰ ꝟbale ꝑticipiū q̄ꝫ p̄teriti tꝑis ⁊ futuri in rus: vt notus a um. ⁊ noturus a um tantā hn̄t ꝑmam ſylľam q̄ꝫtam hn̄t ſupina a q̄bꝫ deriuanꝛ Jdeo đt (Ad normā dn̄t. ⁊c)

Vi tum dante p̄it vocalis non breuiata

Qui ſi ci ſa li i demantur ⁊ inde creata.

Dicit ꝟba faciētia p̄teritū in vi ⁊ ſupinū in tum mutādo ui in tū. ꝓducūt penultimā ſupini. vt amaui amatū. Deinde ponit exeptionē di. Tu demis ea q̄ intelligunꝛ ꝑ has ſylľas qui: vt q̄tum. ci vt citū de cieo es. ſi vt ſitum. ſa vt ſatū. li vt litum. i vt itum. cog vt ꝯgnitum. ag agnitum. Et inde creata id eſt ab eis deriuata quoꝝ penultima breuiaꝛ. licet oīa formenꝛ a p̄terito mutando ui in tū Vt quiui ciui ſiui ſeui liui iui cognoui agnoui

Qui rectos ſuperāt: obliquos creſcere dices

¶ Hic autor ponit introductionē ad quaſdam regulas ꝓxime ſequentes ⁊ đt Tu dices obliquos creſcere id eſt hrē creſcentiam ſupra ntm̄ ſingularē q̄ q̄dem creſcentia fit aliq̄n per a. aliq̄n per e. aliq̄n per i. aliq̄n per o. ⁊ aliq̄n per u. Et de his oībꝫ ponit regulas in/ferius gn̄ales videlicet vt ſeq̄tur

A pluralis ⁊ e crementū protrahit oqꝫ.

J vel v cremento breuiare iubemus eodē

Sunt teſtes quoꝝ quaꝝ reꝝ manibuſqꝫ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Et verubus rebus dominabus ſiue duobus..

¶ Dicit q̄ obliqui creſcẽtes ſupra ntm̄ p̲ e ⁊ o. p̲ducunt illas vo/
cales. vt quarū. ⁊ duabus duobus rebus ⁊ dñabus. Deinde dicit
q̄ i et v breuiãtur in eo⁊ cremento vt manibus verubus Et hec ex
exempla ponũtur ab autore cũ dt Sunt ⁊c

Verbum perſonã quod hꝫ ſuperare ſecundam.
Primi p̄ſentis. creſcens hac arte notabis
Debet ad actiui preſens hec norma referri
Et ſi nõ habeat actiuum fingere debes

¶ Dicto de cremẽnto quod fit in caſualibus Nũc autẽ proſequit
de cremẽto qd̕ fit in nõ caſualibꝫ. vtputa in verbis Et primo poit
introductionẽ ad regulas inferius poſitas dicẽs Tu notabis ver
buꝫ qd̕ hꝫ ſup̲are ſecũdam p̲ſonã p̄mi pñtis t̲pis eſſe creſcẽs. i. ha/
bere creſcẽtiaꝫ ſup̲ dictã perſonã hac arte. i. eodẽ mõ quo dictũ ẽ in
caſualibus Verbi gratia Amas eſt dictio diſſyllaba. amamꝰ ve/
ro triſyllaba Et ſi amamus hꝫ creſcẽtiam ſupra illã ſecũdam per/
ſonã amas. ⁊ talis creſcentia fit p̲ a. aliqñ per e. aliqñ per i. aliqñ p̲
o. aliqñ per v De quibus om̄ibus ſtatim ponẽtur generales regu
le Addit Autor ⁊ dicit hec norma ſcꝫ de crementis v̲borũ debet re
ferri. i. repñtari ad pñs tempus actiui. hoc ãt dicit p̲pter cognoſce/
re cremẽta in verbis paſſiuis q̃ cognoſci nõ pñt bene niſi rep̄ſenta/
rentur ad actiuũ Preterea dicit q̄ ſi verbũ paſſiue vocis nõ habe/
at actiuũ. debes fingere. hoc eſt p̄ſupponere q̄ habeat Hoc autem
dicit p̲pter ꝯgnoſcere crementa in verbis deponentibus q̃ non ha/
bent actiuum.

A creſcens verbum producere debet vbiqꝫ
Et do fit breuis a cum prime compoſitiuis

¶ Dicit autor q̄ verbuꝫ debet p̲ducere a creſcẽs. i. ſyllabã creſcen/
tem p̲ a vbiqꝫ id eſt in oi ꝯiugatione. vt amamus. doceamꝰ. lega/
mus. audiamꝰ Deinde ponit exceptionẽ dicens qd̕ a fit breuis i cre
mentis huius verbi do das cũ ꝯpoſitis ſuis prime ꝯiugationis. vt
circũdamus circũdare. venũdamus ⁊ venundare.

E niſi cum ſubit r debes producere ſemper
Cum ſubit r curtã dant plurima. pluraqꝫ longam

¶ Autor dicit q̄ ſyllaba creſcens ſuper e producitur ſp̲. niſi r ſeq̄/
tur. vt amemus docemꝰ legemus audiemus Notãter dicit niſi r ſe
quatur. qꝛ cum r ſubit. id ẽ ſequitur. plurima v̲ba dant illã vocalẽ
e longã. vt ameris vel amere. docerem doceres doceret Et plurima
dant illã vocalem e curtã. vt legerẽ legeres legeret. amauero ris rit
Hec aũt inferius diſtinguentur. videlicet vt ſequitur

In ſum ſiue fero crementa velimqꝫ notato.
Ac edo diſcutias modo longans ⁊ modo curtans

¶ Dicit autor notato crementa in hoc verbo ſuꝫ es ẽ. ſiue i hoc fe

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

bo fero fers ꝗꝫ ꝓ et in hoc verbo velim .i. volo vis. q̄ſi diceret. ꝙ illa
ꝟba irregularia ſunt Et ideo nō ſequūtur regulā de crementis ali
oꝝ ꝟboꝝ ſcꝫ regulariū ꝑ poſitionē. aliqn̄ prodocūtur. vt eſſem fer/
rem vellem Aliqn̄ etiā breuiant͛. et tunc refertur ad lrāturā p̄teri/
ti perfecti. vt tulero tuleris. voluero ris. rit. hoc etiā intelligit͛ de h̄
verbo irregulari edo es eſt. Nā aliquādo elongatur in crementis.
vt eſſe in infinitiuo Aliqn̄ etiā corripitur in litteratura pn̄tis. Vt
ederem Nota ꝙ inquantū hec q̄tuor ꝟba p̄dicta irregularia ſunt.
notari debent Inquātum ꝟo nō. referenda ſunt ad regulā p̄ceden/
tem vel ad ſequentem. ꝓut videbitur oportunū.

Omne lego preſens breuiat. quartiqꝫ ſecunda.
Longum paſſiuo reris vel rere notato

¶ Autor dt. ꝙ omne lego .i. oē verbū tercie ꝯiugationis breuiat p̄
ſens tempus in quo habetur e ſup̲ r. vt optatio mō vtinā legerem
res ret. ꝗꝫ pro et breuiat tp̲a quarti .i. ꝯiunctiui ſcꝫ p̄teritū impfcm̄
vt p̄terito iperfecto cū legerē res ret ⁊c Deīde dicit Longū paſſiuo
hoc eſt dicere ꝙ in verbis paſſiuis vbiqꝫ reris vel rere rep̲itur ibi pe
nultima lōgatur. vt legereris vel legerere legeretur.

Pluſquam perfectum per quamlibet eſt breuiādum.

¶ Hoc eſt dictū ꝙ iſta vocalis e breuiatur in p̄terito pluſ ꝗꝫ perfe
cto cuiuſcūqꝫ ꝯiugationis r ſequēte. vt amauerā. docuerā legerā
audiuerā Et hoc intelligitur de indicatiuo.

Curta fit in prima beris ⁊ bere ſiue ſecunda

Hoc eſt penultima futuri in beris ⁊ in bere terminati. corripit͛ in p̄
ma cōiugatiōe ⁊ in ſecūda. vt amaberis vel bere. doceberis l' bere

In coniūctiuo duo tempora curta notato

.i. p̄teritū ꝑfcm̄ ⁊ futuꝝ ſubiūctiui breuiāt͛ vt amauerī ⁊ amauero.

E verbum creſcens alibi producit vbiqꝫ.

¶ Dicit ꝙ in oībus alijs tp̲ibus ⁊ modis a p̄dictis verbum cre
ſcens producit illā vocalē e. vt futᷓo legar eris. audiar. ieris l' ere. et͛

Omni p̄terito reperitur imus breuiando

¶ Dicit autor ꝙ in oī p̄terito ꝑfecto prime perſone in imus termi
nate. penultima breuiatur. vt amauimus.

I tibi producit quarte creſcentia prima
Inqꝫ velim produc crementa priora vel in ſum.

¶ Dicit ꝙ in primis crementis verboꝝ quarte ꝯiugationis i pro
ducit͛. vt audim⁹. Deinde dicit ꝙ in hoc verbo velim velis velit. et
ſim ſis ſit p̄ora cremēta p̲ i facta ꝓducūt͛. vt velim⁹ velitꝫ. ſim⁹ ſitꝫ

I breuies alijs ſi non v conſona ſubſit

Dicit Autor ꝙ in alijs crementis ſeu tp̲ibus ſiue mōis i breuiat͛.
vt volo voluerimus ⁊ fuerim⁹ ⁊ amauerim⁹. ſi non ſubſit v ꝯſona
.i. niſi v ꝯſona. id eſt niſi v ꝯſonās ſeq̄tur vt audiui. q2 tūc i ꝓducit͛

O creſcens verbum producit. ⁊ v breuiatur

Dicit autor ꝙ ꝟbum ꝑducit ſyllabam creſcentē ꝑ o. vt amatore. Et breuiat illam q̄ creſcit u. vt volumus ⁊ poſſumus

His per crementa normas diſſyllaba ſerua.

Sed tñ has oēs duc ad medias ſpeciales

Dicit autor ꝙ hę regulę de crementis ſeruandę ſunt ꝑ crementa diſſyllaba id eſt duaꝝ ſyllabaꝝ. Sed tñ ſunt regulę ſpeciales ad oēs medias ſyllabas ſcȝ ad oēs illas q̄ ſunt inter ꝑmam ⁊ vltimā quę ōnes medię a ꝟſificatoribus dñr

Compoſitū paris retinens i fine prioris.

Hāc breuiat mediis: ſicut tubicen ſed ibidem

Excipies: iungetur ei tibicen vbiqȝ

Autor ponit vnā regulam talē dicens Cōpoſitum id ē dictio ꝯpoſita retinens i in fine ꝑoris ꝑtis hoc eſt in fine dictionis q̄ primo intrat ꝯpōnem breuiat hanc ſcȝ vocalē i ſicut tubicen quod ꝯponiꝛ ex tuba ⁊ cano Nam iſta ſylla bi corripitur cum i fit in fine ꝑoris ꝑtis. Deinde ponit exceptionē in his dictionib9 ibidem ⁊ tibicen et vbiqȝ. in quib9 illa vocalis i ꝑducitur. Ibidē ꝯponitur ex ibi ⁊ idē ⁊ eſt aduerbiū locale. Tibicen ꝯponitur ex tibia qđ eſt inſtrumentū ſonandi. ⁊ cano canis. ⁊ eſt ille q̇ vtitur tali inſtrumento Vbiqȝ componiꝛ ex vbi ⁊ eſt aduerbiū loci

Ex di compoſitū produc. ſed deme diſertū

Et q̄ componis ex greco curta locabis

Dicit ꝙ hec ꝑpō di ꝑduciꝛ in ꝯpōne vt diligo. Deinde ponit exceptionē di. Sȝ deme. i. excipe diſert9 a um. i. facundus vel eloq̄ns c9 penultima corripiꝛ. vt in Hora. Fecūdi calices quē n̄ fecere diſertum Si opponaꝛ. H. ex eo ꝙ iſtud ꝟbum dirimo iueniꝛ penul. correp. vt in Ouidio methamor. ꝑ°. Hanc ds ⁊ litem melior natura diremit. Rñdendū eſt ꝙ hoc ꝟbum dirimo ꝯponiꝛ ex di ⁊ emo ⁊ r interpoſita e mutaꝛ in i. Et ꝑter hoc vocalis dictionis ꝯpoſitę ꝑt variari vts̄. Diximus in regula data de ꝯpoſitis. Nam poſt illā ꝑpōeȝ di ſeq̇ deberet e in hoc ꝟbo dirimo. ſȝ r interpoſita ſeq̇tur eam. Io illa ꝑpoſitio di ꝑt breuiari ꝑ illam regulā inferius poſitā (I ſuꝑ r. breuis eſt. ⁊c̄) Deinde ponit illā exceptionem dicens Et q̄ ꝯponis. ⁊c̄. i. in dictionibus grecis ꝯpoſitis di breuiaꝛ. vt diateſſeron qđ ē ſpēs cantus. ⁊ diſamis qđ eſt nomen ſyllogiſmi logicalis.

Vocalis breuis eſt alia ſubeunte. ſed inde

Demi plura queunt. vt dius diaqȝ dium

Et fio cū fit diſſyllaba vox: breuiatqȝ

Cū poliſyllaba ſit: fiet probat hoc fieretqȝ

¶ Hic ponit vnam regulā gn̄alem ad oēs ſyllabas, ꝑut vna vocalis ꝑcedit aliam in diuerſis ſyllabis. Et dt ꝙ vocalis ante alteram vocalem breuiatur. vt meus in prima. ⁊ reſpuo in ſecunda ſiue media. Sed inde ponit exceptionē dicens. ꝙ plurima vocabula ꝑñt ex

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

pi Ut dius dia dium id eſt diuinus Et fio cum ꝓ quando eſt vox
diſſyllaba id eſt duaꝝ ſyllabaꝝ. breuiatq; cum ſit vox poliſyllaba
id eſt plurium ſyllabaꝝ Et ponit exempla dicens. Probat hoc fi/
et fieretq; Nam ſi bene conſideras prima de fiet ꝑducitur. ⁊ prima
de fieret breuiatur

E ſup i longam dat decliuatio quinta.
Nñ vocalis preit e. ſed eam breuiabis
Conſona ſi preeat. dic ergo reiq; ſpeiq;

¶ Dicit ꝙ e ante i ꝑducitur in genitiuis ⁊ datiuis quintę declina
tionis quando vna vocalis p̄cedit e. vt diei ſpeciei Sed breuiatur
quando conſonans p̄cedit. vt ſpei rei Et ipſemet exemplificat in lit
tera dicens reiq; ſpeiq; in quibus e corripitur quia conſona p̄cedit
hanc vocalem e

Grecaq; iunganť q̄ longa frequēter habenť

Quaſi dicat ꝙ vocalis ante vocalez in grecis dictionib9 ꝑducitur
freq̄nter. vt in Ouidio Medeę medea forem. Freq̄nter ät dico. q2
aliq̄ñ corripiť Ut in eodem Theſea deuoui. ⁊c̄.

I ſup a ꝓꝓriȷ̃s raro breuiatur hebreis

Dicit ꝙ i añ a raro breuiať in dcōib9 hebreis. vt maria ⁊ mathias

Ut tua metra petunt ponis gtōs in ius
Corripis alterius: ſꝑ producis alius

¶ Dicit autor ꝙ gtūs in ius terminatus in medio ꝑduci ⁊ breui
ari p̄t Corripitur alterius cuius penultima ſꝑ breuiatur. ⁊ alius cu
ius penultima ſꝑ ꝑducitur in gtō

Tenditur eous aer platea corea

Autor d̄t ꝙ noīa in lrā poſita ꝑducunt vocalem ante alterā voca
lem Eous d̄r eſſe equus vehens curꝝ ſolis. ⁊ aliq̄ñ d̄r eſſe pars o/
rientalis Corea een dans. Aer ⁊ platea de ſe patent. Tamen pla
tea varie ponitur in metro ſicut inferius patebit ibi ſcz Ut placet
eſt platea vel platea ſiue platea

Uocalem medie breuiāt ſi muta ſequatur
Cum liq̄da tm̄ hanc ꝑductam pone breuēq;.
Longa fit adiutrix octobris nomen in atrix
Cū chyragra podagrā q̄dam breuiant aliȷ̃ non

Quaſi dicat ꝙ in mediȷ̃s ſyllabis vocalis p̄t ꝑduci ⁊ breuiari mu
ta ⁊ liquida ſequentibus Ut cōpatris. ¶ Et nota ꝙ hęc regula
tm̄ valet in dictionib9 naturaliter corripiendis ľ corripientibus vo
calem. q2 ſi naturaliter ꝑduceret eam. nō poſſet corripe. vt ſupra di
ctum eſt ibi. Si faciat curtam vocali ſyllaba finem

Deinde ponit exceptionem dicens. quod adiutrix octobris nomē in
atrix terminatum vt amatrix. ꝑducunt vocalem in media ſylľa. li
cet muta ⁊ liquida ſequātur eam. Preterea d̄t ꝙ q̄dam breuiant q̄
dam nō mediam vocalem in his duob9 nominib9 chyragra ⁊ poda

gra Chyragra eſt gutta vel infirmitas in manibus. podagra ĩ pe/
dibus Et dr̃ chyragra a chyr chyros quod eſt manus. ⁊ eger egra
egꝝ Podagra dr̃ a pos quod eſt pes ⁊ eger egra egrũ

¶ De quantitate primarũ ſyllabaꝝ

A b bre. Ante b corripis a ſicut ſcabo ſiue ſcabellum
Et ſtabilis ſtabulum dabo vel labo ſiue flabellum
Et labor. hinc demã labi vel fabula flabam.
Scabidus ⁊ tabes ⁊ ſtabam pabula labes.
Et fabor ſtrabo nabamqꝫ ſimul ſociabo
Flabellum varies potius producere debes

¶ Superius autor poſuit regulam generalẽ ad omnes ſyllabas
In hac parte ponit ſpeciales Et primo ad primas ſecũdo ad me/
dias. tercio ad vltimas. Pars ſecũda incipit ibi A breuis ĩ medio
Tercia ibi Uocis fine dabis Item prima pars in qua determiat
de primis ſyllabis diuiditur in quinqꝫ ptes ſm qd̃ ſunt quinqꝫ vo
cales Primo eĩn determinat de primis ſyllabis. in quãtum a ꝑpo
nitur cõſonãtibus. ſecũdo e. tercio i. quarto o. quinto v. Pars ſecũ/
da incipit ibi Añ b fit breuis e Tercia ibi Añ b corripis i Quar
ta ibi Añ b longa fit o Quinta ibi. Añ b fit breuis v. Itẽ pria ps
in qua determiat de primis ſyllabis inquãtum a ꝑponit̃ ꝯſonãtibꝰ
diuiditur in tot ptes quot ſunt ꝯſonãtes. qb; a ꝑponitur dcõibus
latinis Et primo ſic a ꝑponitur añ b. ſecũdo añ c. tercio añ d. ⁊c̃. p/
tes iſtę de ſe patent Itez prima pars in qua determiat de ꝑmis ſyl
labis a ꝑcedente b diuiditur in duas ptes. qr primo ponit regulaz
cũ exemplis ſuis. ſecundo ponit introductioez Scd̃a ibi Hinc de
me Ad primã partẽ ſic dicit Añ b fit breuis s Quaſi diceret ꝙ a
añ b breuiatur ĩ primis ſyllabis. ſicut ſcabo bis. qd̃ ſtat ꝑ clauwẽ
hoc ſcabelluz. ⁊ plr̃ ntõ hęc ſcabella Stabilis a ſtãdo dicitur.
Stabulum eſt locus boũ vel alioꝝ animaliũ Dabo bis. bit La/
bo labas bat. ghliden. Flabellũ eſt inſtrumentũ fugandi muſcas..
Labor laberis vallen. ¶ Deinde ponit exceptionẽ dicens. Hinc
demã. i. excipiaz illa q̃ ponũtur in lrã. ſcz labi qd̃ eſt futuꝝ de labor
beris Fabula eſt ſermo fictus Scabidus id iſt non habẽs crines.
ſchorft Tabes id eſt macula. Fabor futuꝝ de for faris Strabo. i.
luſcus Nabam bas bat Quoꝝ oĩm prima producitur. Exempla
quęre in autoribus p te Deinde dicit flabellũ varies. quaſi di. ꝙ ꝑ
ma ſyllaba huiꝰ dcõis flabellũ p̃t ꝑduci ⁊ breuiari. Pro euidẽtia
regularuz ſequentiũ nota ordinẽ ſupradictum introducẽtem ad ſe/
quẽtia quę ſunt facilia ſatis intellectui Interliniabimꝰ igit̃ in ſe/
quentibus expoſitionẽ vocabuloꝝ ꝑſertim difficiliũ Et ſufficiet q̃ͣ
tum ad ſuperficialem intelligentiam legendorum

¶ Sequitur textus

nomen arboris crudelis acidũ fieri.
Ac breuis probat hoc acer arbor acerbus aceſco.

vt bacus vt pacis pactũ facere
Cum b p̄ſit vel p produc. breuiaqꝫ paciſcoꝛ
ꝓducendus
Et placet ꝛ baculus ſpaciũ brachos. eſtqꝫ moꝛandꝰ.
oꝛtis populus eloquens ꝯpoſitio populus
Hic acer trachus facundus machina dacus.
auis inſula vel lapis. qꝛ p̄t ꝓduci ꝛ breuiari.
Gracculus addatur. ſed hiacinthus variatur.
A d coꝛripies. tibi ſint gradus ꝛ vada teſtes
Excipitur radix ꝛ clades ſuadeo ſpadix A d bre.
vxoꝛē ducere deus belli
Trado traduco gradiuus vadoqꝫ raro
Et gades
lapis p̄cioſus.
Eſt ſuper f breuis a. fit ſaphirus lapis extra A f bre.
cautus.
A g breuis ꝓbat ecce ſagax. ſtrages retrahatur. A g bre.
plãgere ad modũ pueroꝝ domꝰ paſtoꝝ veſtis ſapiens
Uagio vagina magalia ſtragula ſaga.
hoc laganũ circuitus animaliũ.
Lagana producit petrus. indago ſociatur
vt pagina fagus
Si p vel f p̄ſit ꝓduc. ſed deme flagellum
fractio arborum
Additur huic fragoꝛ ꝛ fragilis plaga rethe vel oꝛa
.i. voco
A ſuper l tardant diſſyllaba. ſed calo verbum A l lon.
ꝑpoſitio.
Ac alit atqꝫ maluꝫ quod mobile. demo palamqꝫ..
turris lignea verbũ nomē montis.
Atqꝫ phalam ſit deinde fales his iuncta falumqꝫ
Atqꝫ ſalum mare
His que naſcuntur pariter quoqꝫ coꝛripiũtur
Hec quibus eſt creſcens genitiuus. coꝛripe ſicut
.i. poꝛtatoꝛ lignoꝛũ
Sal ſalis atqꝫ palus. calo dematur ꝛ ales
Que poliſyllaba ſunt breuies. baliſtaqꝫ tolles
ludus tabularum aſper
Alea caligo balenaqꝫ ſalebra ſqualet

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

vt fama vt famoſus.

A m lon. A ſuper m tardant diſſyllaba queqꝫ ſequũtur

eyn mantel.

Sunt domꝰ atqꝫ fames clamis ⁊ tñ ac amo dempta

nomen inſulę.

Atqꝫ thamos.

vt vt amiratus ⁊ famulatus

Que poliſyllaba ſunt breuies. amitto ſit extra

corda cum qua iacitur tęlum

Lamina lamentor quibus amentũ ſociamus

vt panis

A ſuper n longã faciunt diſſyllaba. deme

vetula

A n lon. Hic manus atꝫ cano capis. hec anus addis anaſque

ꝓpõ greca apparitio

Acana ſiue phanes

vt famoſus qd̃ a fama dr

Ni ſint a longis poliſyllaba curta notabis.

guloſus vel luxurioſus.

Haneo dematur. hic eſt qui luxuriatur

vernis eſt.

A p bre. A p breuis. niſi papilio vel vapulo papo.

nomen populi lapis ꝑcioſus

Apulus ⁊ pana ſaphirus crapula papa

Mappa cum rapa

vt aqua

A q bre. Ante q fit breuis a ſemper. niſi compoſitiua

.i. caluus diuinator

a r bre. A r breuis eſt quod ariſta probat varicoſus aruſpex.

herba

Excipitur carex ac careo varica varex

patria herba.

Area narica vel glarea pareo naris

Productus vel ra vel rum. teſtis tibi charus

id eſt altare ſtabulũ porcoꝝ

Ara dei. ſed hara ſuis ⁊ para deme parũqꝫ

vt aſinus

Cum ſubit s produc diſſyllaba. ſit quaſi dempta

A s lon. vilis domus fundamentũ

Et caſa ſiue baſis. poliſyllaba curta notabis

Caſeus excipitur. ⁊ baſia longa notentur

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

A t bre

aduerbium
At breuis. nato ſit teſtis quater atqȝ quatern⁹
mansio
At ſtatum ſtatus ⁊ ſtatio latet. ſed retrahatur
Vates ſaturnus laternaqȝ mobile latus
id eſt diſpoſitio fati obſcurus
Quattuor ⁊ fatū naturaqȝ quaternus et ater
palma .i. fidelis deo
Atria catholicus clatros ſociare ſolemus
latum.
Platos cum ſtatim varies ſed longa notabis.
vt mater vt pratū.
In quibus m ſupereſt: aut r muta preeunte.
quedaȝ ſciētia diuinādi.
Philoſophi matheſim dicunt vateſqȝ matheſim
Ut placet eſt platea. dic platea ſiue platea.

A v bre

vt auis .i. ſapiens deuiamenta.
A ſuper v breuis eſt. ſed gnauus ⁊ auia demes
vt clauus ⁊ flauus
Gauiſus nauis. itē ſi ꝑſit l addita mute.
dulcis peruerſus deus belli
Suauis prauus ⁊ mauors pauoqȝ mauis

E añ b bre

vt lebes vt prebeo.
Ante b fit breuis e ſi nō duo ꝯſona preſint
ciuitas.
De format debet phebus thebeſqȝ notētur
veſtis ſacerdotalis id eſt luna
Nebrida debilitas et phebe nebaqȝ nebo

E c bre

prope tempora
Et breuis ⁊ ſecus eſt teſtis. niſi ſecula mechus.
abūdans
Fecis ſecurus fecundus grecia cecus
clamans ꝑconium pronomina ſtultus nomē mulierꝫ
Preco mecum te ſe vecors ſocius echo
Tecaqꝫ longatur de qua cyrotheca creatur
locus vbi aliquid reponitur.
Ante d protrahis e ſi ſint diſſyllaba ſicut

E d lon

ꝟbum
Sedes et tedet: cedo pro dic demis edoqꝫ:
baculus epi nomen arboris.
Pes pedis atqꝫ pedum cedrus ac poliſyllaba curta:

non ambitioſus

Ut ſedeo medicus. ſed ſedulus excipiatur

verradeniſſe

Seditioqz ſimul. ⁊ ſeditioſus habetur.

Dedalus ⁊ predium.

vt ſtephaous

E f bre. Cum ſubit f breuis e. ſed cõpoſitiua notabis.

E g bre. Ante g fit breuis e. lego teſte regoꝗ tegoqz

Excipies reges reginaqz regula leges

nomen ꝓuincię.

Eger ⁊ egiptus legans ⁊ tegula dego

Egis ⁊ egloceros

E l lon. E ſuper l longam faciunt diſſyllaba. ſicut

inſtrumentum ſonandi

Chele deme chelim velut inde velimꝗ geluꝗ

dulcedo peccatum ſnel animal eſt

Atꝗ melos ſcelus celer melus ⁊ breuiabis

fouea beſtia

Que poliſyllaba ſunt ſpeluncaqz belua demas.

vnctus ſpẽs metalli ſpelũca.

Delinitus ⁊ electrũ ſpeleaqz grecum

vt nemini

E m bre E ſuꝑ m breuis eſt. ſed femina fęmita demes.

Demoqz produces. ſed longis addere debes.

vt eminus

E ſuper ſolam. ſed correptis emo iungam.

dea fatidica

Acemioꝗ themis

vt ſemis ſemiſſis

Et cũ cremento diſſyllaba nomina produc

res fœminę.

Sed memor atꝗ nemus pariterqz femur breuiabis

vt fenũ

E n lon. E ſuper n longa. fit enim breuis atqz feneſtras

omnino dij patrij

Atqz penu penitus penetro penes atqz penates.

infirmitates

Et freneſis varies..

vt bene vt gena vt ſenes vt teneo vt veneo

Si b vel g s t vel v preiungitur illi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Fit breuis: ac venum produci venaqȝ debet.   E p bre
corrige que pendent a vitta epi
Tenia tena ſimul ⁊ venor trenera ſenis.
de reperio ris.
Ante p fit breuis e veluti repire: p duplex
.i. pellicula q̄ ſolet in cidi
in circumciſione a iudeis
Repperit expipies. ſimul ⁊ p̄pucia p̄pes
id eſt cepe.
Cepaqȝ protrahit e. ſed ⁊ hanc pducere debes.
vt ſepe.
S ſi p̄poſita. breuiato tamen ſepelire
etas lune
Longa fit epacta: repoqȝ ſimul ſociatur
Ante q fit breuis e ſicut neqȝ. demitur equor.   E q bre
aduerbium   prauus
Equus ⁊ equalis nequaq̄ȝ nequaqȝ neqȝ
ordo   dn̄a   clamor nautaꝝ
E ſuper r breuis vt ſeries hera ſiue ſeramon.   E r bre
dn̄s   vicium contra fidem
Sic ⁊ herilis herus hereſis. tn̄ expipis heros
quedam herba
Hereo feralis erumnaqȝ cerulus heres
herba   vngentum   ordinationes
Meret ⁊ eruca ceronica ſeria ſeres
metallum   v̄bum   was.
Es eris quero gens ſeres ceraqȝ ſero
quidam mons
E regione erigonum nympha ſimul celeqȝ ſignū.
ſunt veſtes inueterate   multitudo clericoꝝ
Serapellinas clerus debeſqȝ notare
vt verus vera veꝝ
Longa fit e ſup r. ſed deme veru vereorqȝ   E r lon
purgatões aiaꝝ   letus mortuoꝝ v̄ga virilis
Corripis inferias feretꝝ veretꝝqȝ merūqȝ

P quoqȝ p̄poſita pones diſſyllaba longa
vt breſus   viciū in pulmone
Longa fit e ſup o. niſi compoſitiua theſiſqȝ.   E s lon
ſaluator.
Atqȝ ieſus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

E t lon. id eſt vſus
Ante r longa fit e ſeu fretus. deme metallum.
mare
Acetiã metuoqꝫ fretũ metro metraqꝫ rethe
nomē ꝓpl'i vt peto vt veto
Adiungeſqꝫ getes. ⁊ ſi p preuenit aut v.
Pre format p̄ter. p̄tor producere debes.
aqua mater achillis
Thetis ios thetĩ dabit. atqꝫ tethis tethidiſqꝫ
E v lon. crudelis ſequens ver
E ſuper v ꝓduc vt ſeuus deme ſeuerus.
Et leuo ſiue breuis leuis ⁊ leue non oneroſum
quędam ſpina ꝓpl's hiſpanię.
J añ b bre. Ante b corripis i. tribulus ꝓbat hoc ⁊ hyberus
hiemalis
Tribula dematur hibernus fibula ſcribo
Tibia liburnũ vel mobile liber ac ibo.
koeck ſignũ factum cũ flagello
Et libum libo vibex quoqꝫ ſibila quibo.
ciconia.
Acibex.
.i. iniuriã dicere
J c bre. Ante c fit breuis i. fit conuicior tibi teſtis
.i. loquax ſagittę.
Atqꝫ dicax. demo conuicia ſpicula dico.
cruyme ſigna victorię vlechte
Vicus cum mica vel viciteria vtrica
viceſimus triceſimus auis quędam
Vicenus quoqꝫ tricenus ficedula picus
eyn exter
Licea cum ſpica vel ſicut picaqꝫ ficus
aridus
L duplicat ſicca ficcus. ſed ico variabis.
verboſus quaſi dicēs fata
Queqꝫ dicax ponit. vt fatidicus breuiabit

J ante d lon. Ante d longa fit i velut idem pro mare fido.
Et fidus. ſed demis idem neutrale fideſqꝫ.
.i. quędam regio.
His ideo fidis atqꝫ ſidonia iunge quidemqꝫ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

vt bibens vt video vt tridens
Addis idoneus his. ꝛ ſi b vel v preit aut t
.i. ſonū facere cum dētibus
Strideo producas ꝛ ſtrido. rideo iungas.
ſtatue vel imagines qui colit idola
Idola produces. tamen inuenies idolatra
I ſuper f longa. niſi compoſitiua ciphuſqꝫ — I f lon
vt vigeo .i. firmo
Ante g corripis i. vult fligo figoqꝫ demi — I g bre
eyn karre
Uiginti bige trigintaqꝫ frigora pige.
eſt quedam auis
Nigro pigardus frigoqꝫ ſimul ſociamus
Et ſi p̄eunt vt ſtigo longa manebunt
palus infernalis
Sed ſtiga cum ſtrigibus breuies. ſtrigilē variamus.
lapis vel ſerpens
Lōga fit i ſuper l vt milia. deme cilindrum — I l lon
auis letus pars hoīs populus
Et filomena filex bilaris ciliumqꝫ cilixqꝫ.
pondus duaꝝ libraꝝ
Et granū miliꝫ bilibris pilus ꝛ pila ludus
vt ſileo vt ſtilus
Si p it s aut t. tunc debes i breuiare
vt limus flores multū frequētati ab apibus
I ſuper m tardant diſſyllaba. ſed thyma deme — I m lon
aduerbiū meſt.
Et nimis atqꝫ fimus. ſimul his ꝛ bimen ſociamus.
Que poliſyllaba ſunt niſi ſymia curta manebunt
Longa fit i ſuper n. tineam linio lino deme — I n lon
vt cinis vt ſino vt minor
Que c vel s aut m iungunt i ſunt breuiata.
mortarium
Ut ſinus atqꝫ mior. ſed ſinum minoqꝫ demis
Ante p fit breuis i. vult vipera ripaqꝫ demi — I p bre.
cibus pugilum vas bibendi .i. circūdo
Cyphariū cypho cyphus cuꝫ ſtipite ſtipo.
I q breuis. ꝓbat hoc liquor liqueo inde liquoris — I q bre
Atqꝫ liquor quaris. fit liquor liqueris extra
I ſuper r longāt diſſyllaba. lira probabit — I r lon

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Vult pyra ſiue viri pirus ꝛ reſonans lira demi
Que poliſyllaba ſunt breuies. ſed tiria deme
Pyrula pirata ſit pyramus his ſociata.
J s lon. Longa fit y ſuper s. niſi deme miſerqꝫ diſertus
aqua cocta in ordeo
His tiſinam iungis. ꝛ compoſitiua notabis.
J t bre Jbreuis ante t fit. iter hoc teſtatur itemqꝫ
circuitus .i. hōris cupido circumdatus
Ambitus ambitior demas ambitus ꝛ itur.
id eſt diues.
Nitor dis ditis ditellaqꝫ lis quoqꝫ litis
de italia saltatio q̄dā in numeꝝ facta
Jtalus ꝛ phiton glitis pitiſmaqꝫ iungas
een papegaye .i. ſol actus appropriatꝰ auibꝫ
Pſitacus et tytan titelloqꝫ ſis quoqꝫ ſitis.
T duplicat littus. ꝛ littora conſocietur
vt mitis vt ritus vt vito
M p̄eunte vel r aut v producere debes
Sed breuies vitulum britones ouiqꝫ vitellum.
biuium trium
J v lon. U longam facit niniue vult regula demi.
biuium triuium
Biſqꝫ notes ꝛ tris ꝛ que componis ab illis.
obſtaculum ꝟbum
O ante b lon Ante b longa fit o. velut obex obijcioqꝫ
ꝑgenies corroſus
Excipiatur obex verbum ſoboles ꝛ obeſus
vt probus.
Corripies etiam ſi duplex conſona p̄ſit
Acobulus.
O c bre. O c corripimus. veluti iocus atqꝫ iocoſus.
Et iocor ꝛ proceres oculus voco. ſed retrahatur.
hec vox
Jucundus vocis proceruꝰ ꝛ ocior addis.
mōſtra maris fluuius infernalis
Fucaqꝫ vocalis. choccitus c duplicabit.
abſcondo
Oculo longa dare decet. ocia pocula iunge.
Occo c duplicat. ſuffoco decet variare

O d lon:

vt rodo
O d ꝓducunt diſſyllaba. ſed modo deme.
Ac odor atqʒ modus. poliſyllꝰa curta manebunt
Proderit eſt longa. ſed ꝓderis eſt varianda

O f bre

quoddā cibarium
O ſup f breuis. ecce profer p ꝓfugus ⁊ ofella.
Profugio dempta vel ꝓfero profuit offa.

O g lon

vt cogo hoyke lignarius
O g ꝓducis. toga deme roguſqʒ rogoqʒ
Atqʒ logos

O l bre

L curtā facit o: ſicut colit. excipe nolo
.i. conor vel ordino
Molior ⁊ moles ſol ſolis dolia proles
fungus ē in tꝑe ꝑterito genus cibi
Solor boletes olim coliphia ſolus
piſcis vel putredo naſi longus in ſermone.
Polipus ⁊ ſtola prolixus coloqʒ colas.
Solēnis ſollers ꝗbus ll duplex reperitur

O m lon

O ſup m longā facias vt comere comes
corda cum q̄ iacitur telū inſtrumētū fetens
O mētum. ſʒ hō demas ſtomachū vel omaſum
id eſt crines ornare
Et comedo dn̄s domus ⁊ coma ſiue comare.
cluwen .i. dimitto
Eſt glomꝰ ⁊ glomero comes atqʒ domo vł omitto
nomē inſulę overgheuen
Et thomos atqʒ vomo: ſicq̄ componis ab illo
nomen loci vel populi
Atqʒ gomor

O n bre.

vt moneo corrigia
E ſup n breuis o. niſi nonus zonaqʒ pono.
numerꝰ in kalēdario .i. vnus
Et nonas pone: mono longū credo breueqʒ
vt conor dono pono
Sic d vel p p̄cedit: longa locatur

O p bre

O p breuis: veluti ſopor atqʒ ſoporus oportet
ꝓgenies paſtor.
Atqʒ propago: ſed opilio popiſmaqʒ demo
Vitis ꝓpago vel ſopio populus arbor
Et thopus c i

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Opportunus ⁊ opperior tibi p duplicabunt
vt ſcopo
Cũ c preit longa. ſcopulus cophinus copos extra.
vt loquor
O q bre. O q corripitur. ſed compoſitiua notentur.
vt forũ ventus
O r bre. O ſuper r breuis. excipitur fors chorus ⁊ oris
Corallus chor. mos moris morus ⁊ horum
tegimen pectoris. i. nouerã
Oro cũ coram vel thorax thoraqꝫ norã
mus alius mus
Doricus et ſorex.
vt lorum vt ros.
Et cum preuenit l aut r producere debes.
oratio
O s lon. O ſuper s longa. roſa demitur atqꝫ proſeuca.
Et doſis ⁊ poſuit. ſed proſa poteſt variari
O t bre. O ſupra t breuis. totidem quotus ⁊ noto teſtes
Et nota. ſed demis dos dotis potoqꝫ cotis
Quotidie totus. notũ votũqꝫ notemus
vt cloto
Produces etiã ſi ꝑſit conſona bina
Sed breuiare ptotos ⁊ ab illo ſumpta ſolemus
Atqꝫ proteruus item prothos
O v bre. O ſuper v breuies. ouum prouincia demes
Prouidus eſto comes
V añ b bre. Ante b fit breuis v. teſtis rubor ẽ rubeuſqꝫ.
buyle roeſt baſt borſt
Excipies tuber rubigo ſuber ⁊ vber
iuuenis vt bubo vt nubo
Et puber pubes. ⁊ ſi b preuenit aut v
a nubentibus in fuſta eyn coeheerde
Innuba corripies. ⁊ pronuba ſiue bubulcus
Nubo tñ longũ cõcubia ceu metra poſcunt.
V c lon. Ante c longa fit v. ſeu duco luceo lucus.
Deme lucerna lucror ⁊ dux ducis atqꝫ ducenti
vt nucis vt cucula vt crucis
Et ſi ꝑponas n aut c vel r breuiabis
V d lon. Ante d longa fit v. ceu trudo. deme rudentes.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

pali acuti rumenta
Et pudet atqꝫ ſudes rudis atqꝫ ruder ſtudiūqꝫ.
pertinet aſino
Et cudo: ſed rudo ponis ceu metra requirunt
vt truſa
U raro ponis ſuper ſ. nec eam breuiabis — U ſ lon.
vt mugio gis vilis domus
U g produco. tuguriqꝫ tamen memor eſto — U g lon
vt fugio vt iugū vt pugil
F preeunte vel i vel p debes breuiare.
fructus montes.
Fruges producis ⁊ iugera mobile iugis.
Et frugi
vt vlulo pinguedo terrę.
U ſuper l breuies. vligo demere debes. — U l bre.
vt gulio. i. leccator vt fullo vt mula mulus.
G preeunte vel f aut m producere debes
nomen auis.
Excipitur fulica mulier gula iungitur iſtis
Longa fit v ſup m. ſic humanū dabo teſtē — U m lon
Hinc humus ac humerus humilis ſum⁹ excipiam⁹:
vt numerus cumulus tumulus.
Si p̄it n aut c vel t debes breuiare
homo defectuoſus
Numē produco ſtrumaqꝫ ſil' ſociabo Ac humor
vt vnus inſtrumentum ſcindēdi ligna
U ſuper n longa. cuneū tunicāqꝫ retracta. — U n lon
vt ſtupor
U p corripitur. ſed iuppiter excipiatur. — U p bre
Lupaqꝫ cum ſtupo.
vt nuper vt rupes vt puppis
R p̄eunte vel r vel p producere debes
imago quę fit a puellis.
Sed pupulā varies. pupillā protrahe tm̄.
vt murus
U producatur ſuper r. nurus excipiatur — U r lon.
fex olei ſedes iudicꝪ
Et furit adiunges muriā ſimul atqꝫ curiles
vt muſa id eſt murmuro
Longa fit v ſuper s. ſed deme ſuſurro puſillam — U s lon

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

vt tutus tuta tutum
Ut ꝓducunt diſſyllaba. ſed puto deme
marcidus ſicut pellis hũana ſpina ſlijck
Putris vti cutis atq; frutex vter vtra lutũq;
vt butirum
Que poliſyllaba ſunt cũ prole ſua breuiabis.
alternatus deuorare .i. fœtet
Mutuus excipitur ⁊ mutuo glutio putret.
Futilis addatur: cũ futio longus habetur
venter.
Utilis ex vtor vterus bene non ſapit vtꝝ.
vt vua
U v lon Uſup v ſolam ꝓduc: dant cetera curtam

¶ De q̃ntitate mediaꝝ ſyllabaꝝ.

hec ſyllaba be
A Breuis i medijs dat an̄ b ſyll'a teſtis.
A ante bi i me dijs breuis. Si bilis a ſeq̃tur vt amabilis excipiatur
.i. leticie deditus.
Et letabundus formãq; parem ſociamus.
vt venabulum inſtrumẽtũ venãdi
Quod facies in vlũ iunges: venabula teſtis.
vt pſitacus ⁊ itachus obſcura imundus locus
A ante c i me dijs bre. Ante c fit breuis a. dematur opaca cloaca.
vt cenabulũ vt voracis ⁊ loquacis.
Nõ dat vlum iunges: obliq̃s addere debes
Sed nunq; medijs ſuberunt diſſyll'a normis.
nomen mulieris crekel
A d bre. Ante d corripis a velut clada. deme cicadam
een hals ſlach
A f bre A ſup f breuis eſt: colafus teſtis tibi fiet
vt imago
A g lon. Ante g longa fit a. ſed noĩa deme ſecunde
mare nomen viri
Sic pelagus ponis. his abdenago ſociabis
de italia.
A l bre A ſup l breuias velut italus. excipis hec que
declinatio
Tercia declinat: auſtralis hoc manifeſtat.
ornamentũ lecti
Producin neutris obliquos: ecce toralis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

nomen ville ł nomen viri
Aſcalon eſto breuis: ſuꝑadditur abſalon iſtis
de italus de tantalus
Italides ꝛ tãtalides ſua curtet origo. A m bre
M p̄eunte breuis erit a: thalamuſq; ꝓbabit.
vt velamen
Que facinnt amen, ꝓducunt: vt thimiamen
.i. furnus A n bre.
A ſuꝑ n breuis vt clibanus: tñ exipſis illa
vacuus
Que declinabit tibi tercia ſicut inanis
poma ſilueſtria
Uocali iuncta producit: vt machiana
vt ſamaritanus mõtanus romanus
Deriuata ſimul nomen gentile lociq;
q̄dam mons odoriferus eſt ꝓmus vnguẽtum.
Sz libanum breuio. ſit arcana iuncta balano
vt titanis.
Produc obliquos: ſz compoſitiua notato
q̄dam mons
Iſtis vulcanũ cum gargano ſuꝑaddes
vt gauſape caput virge virilis
Añ p fit breuis a: ſz deme priape ſinapis. A p bre
aĩa dans odorẽ
A ſuꝑ r breuis vt barbarus. hinc zedoara. A r bre
vt chartarus qđ a cartha deriuat.
Excipe queq; vides deriuari manifeſte
primitiuos
Quidã denarium breuiãt: non primitiales
Obliquos ꝓduc. iubaris vel ceſaris educ.
vt ꝯparis ꝛ diſparis.
Cõpoſitiua notes ꝛ nectaris aſparis atq;.
nomen viri.
Boſtaris ꝛ tarparis.
velũ nauis
A ſuꝑ s breuis ẽ vt carbaſus. excipias que A s bre
ductor aſinoꝝ
Deriuata palã cognoſcis ſicut agaſo
q̄dam mons inſtrumẽtũ fetens
Longis ꝯnaſum iunges: ſociabis omaſum.
Añ t corripis a ſicut ciathus. tñ inde A t bre

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

id eſt dictiones.
Expias voces quas deriuabis aperte.
nomen viri.
Que fiunt in tes ſociabis ſicut achates
abbatis.
Jungit nomen in as obliquos. ſic ꝓbat abbas
obliquos. vt thema thematis
Corripies alios.
corpus mortuū
A v lon. Longa fit a ſup v: tibi ſit ꝑ teſte cadauer
Compoſitiua notes

¶ E añ b in mediis longa
.i. inuenis ſine barba.
Ante b lōga fit e teſtis tibi fiat ephebus
infernus arbor nigri coloris
Demik hinc herebꝰ eſebon ſil' ꝛ therebintus
herba eſt medicinalis
Additur helliborus
nomen viri
E c lon. Ante c louga fit e. ſenecam tñ expis inde
h eſedū .i. currꝰ q̄ claudi portank
E d lon. Añ d ꝑtrahis e. ſed tu tñ eſeda deme
nomen viri
Melchiſedech ſocias: ꝛ noīa que facis in da
id eſt deriuatiuis
Pes dat edis cū compoſitis qđ ꝯpede ꝑſtat.
quoddam animal
E f bre E ſup f dabik breuis. hinc elephas breuiak.
vt elegia domꝰ triāgularis nomē viri
E g bre. E g corripik. ſed abeſt triſtega cethegus
parua nauis
E l lon. E ſup l dabimus longā: patet ecce phaſelus
nomen viri
Abimelech remoue: debet breuis āgelus eſſe
vt racemus
E m lon E ſup m longa: heremus vehemēſq3 retracta
ortꝰ in q̄ chriſtus orauit
Additur his hiemis alemania getzemaniq3.
vt camœna nomē mulieris nomē viri
E n lon. Longa fit e ſup n. helemam tñ hinc helenūq3

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

nomen viri vel inſulę.
Et iuuenis aſenech ebenuſqꝫ decet remouere
vt intrepidus
Añ p raro ſit e. moneo tñ hanc breuiare — E p bre
Expipe preſepe.
vt camera
R ſubeunte breuis dat e. tñ expipis erus. — E r bre.
ponderandi
In ꝓpriis ſicut galterus. ⁊ adde ſtateram
vt ſincerus
Et deriuatum qđ rus determinat aut rum
crudelis — pilleꝰ ꝑegrinoꝝ ⁊ đr de galea
Ex hoc auſterus ꝓducit atqꝫ galerus
canis infernalis — furia infernalis aĩal
Cerberus eſto breuis: ſit lõga megera chimera
Infera cum ſuꝑis iteꝝ breuies vteꝝqꝫ
Et pathera pateris diſcerne patere docere
animal eſt — ꝓpl's hiſpanię
Pantheráqꝫ morans crátherã iungis hibeꝝ
vt ꝓberis ⁊ carceris
Corripis obliquos alios varies mulieris.
vt cemiterium
Cũqꝫ rium ſeqtur vſu vario reperitur
vt lacheſis — ſcĩa diuinãdi
E ſuꝑ s breuis. expipitur diuina matheſis. — E s bre.
ſcĩa paetaꝝ.
Ad placitũ freneſis pones: diceſqꝫ poeſis
vt facetus
T ſubeunte datur e longa. ſꝫ expipis hecq̃ — E t lon.
vt ſeges
Tercia declinat. amethiſtus iungere debes
vt ꝓpetis ⁊ interp̃tis
Obliquos breuies. agnetis demere debes
Q. d. ꝙ iſti obliqui producunt — de quies — de lebes
Lõgis adiunge locuplete quiete lebete
de magnes. ⁊ eſt lapis p̃cioſus attrahens ferꝝ
Et magnete ſimul. themetũ variare ſolemus
vt longeuus ua. uum
E ſuꝑ v raro. fiet tñ hec tibi longa — E v lon.
vt cornibus.
Ante b corripis i. ſꝫ ꝯpoſitiua notabis — I ante b i me

diis breuis. Que dat q̄rta ſolent variari poſſibiliſq;
vt angelicus delectabilis
I c bre. Ic ſeq̄ete breuis. demat᷑ apricus amicus
Addit᷑ his vmbilicus formica pudic
een panſer fluuius
Et cū lorica lectica murica caicus..
Iſtis mēdicus cum veſica ſociamus.
vt poſtica antica
Eſt vrtica ſimul. ⁊ q̄ poſt format ⁊ ante
In ꝓpriis icus ꝓducitur vt fredericus
Longa fit icis ab ix: exēplum ſit tibi felix
Sȝ mas ſolus icis ſicut calicis breuiabit
ꝑnix. i. velox. ⁊ dabit icis in gtō. ⁊ tunc deriuat᷑ a ꝑnicor aris
Junges cū ſilice ſalicē. pernix dabit icis
A ꝑnicor icis. a perneco ſic breuiabis
maſtix ē quoddā gummi ad corroborādum dentes
Maſticem ꝓduc ⁊ fenicem breuiādo
Nō dedit ex: niſi lodicis: bombix dabit icis.
nomen inſole
I d bre Id corripit᷑ ſicut cupidus: ſed abidus
vt atrides ⁊ theſides
Excipies. ⁊ q̄ triſyllaba ponis in ides
filia coronei. ⁊ fuit amaſia phœbi
Hiſq; coronidē iungi veteres voluere
Produces ido ſicut formido cupido
.i. cū hoc noīe deſideriū quod ꝓducit e ante r
Cum deſideriis addes ꝯſidero iungis.
Pone duas ꝑmas dauidis ſeu metra req̄runt
Perfidus īfiduſq; fides fidoq; ꝓbabunt
vt munificus
I f bre. I ſup f ponis raro: ſed eā breuiabis
vt ꝓdigus vt auriga ⁊ caligo
I g bre Id abo pre g breuē. ſȝ q̄ facis in ga vel in go
Demis. vt auriga caligo: ſed breuiāda
Quedā compoſita: tibi ſint calige ſociāde
I ſup l breuias: ſolum tū̄ excipe neutꝝ
I ante l bre. vt cubile ⁊ ſedile ſpē deriuata
Nō facies ile. que ſunt a noīe iunges.
.i. iulius q̄ſi q̄ntus a martio
Sicut q̄ntilis breuis eſt humilis pariliſq;.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

.i.largus pestilens aptus vel apta nubere
Papſilis et peſtilis nubilus additur iſtis
.i.vilis vel leuis domus refugij
Exilis longum ſubtilis aprilis aſilum.
vt animus pinguis vel diues
I breuis eſt ſuper m. tamen excipiatur opimus. I m bre.
Cum quo ſublimis. ſed compoſitiua notabis.
fermentū ſine fermento
Zima puto longum: tamen azimus eſt breuiandum.
cōiugatione verbi vt a munio munis. hoc munimē inis
Et deriuatū de quarta ſit tibi longum
vt dominus.
I ſuper n breuis eſt. tamen hinc feſtino caminus. I n bre.
nomina virorum vt martinus furia infernalis
Excipitur. propriaqz ſimul iunges. et erynis
miles rhomanus. et deriuatur a quiris ritis
Et deriuatum tibi ſit pro teſte quirinus
Iunge ciminum ſiue catinum deinde ſalinū
Cedrinum iungas pdictis atqz lupinum.
.i.fimes .i. miniſtro
Pina ſuperqz dabunt tibi longa propono ſupina
.i.a cras deriuatur pnomē interrogatiuū
Craſtinus eſto breuis. ſil'heccine nundina iūgis
.i.ſtatim .i.illud granū quod eſt in racemo
Protinus his acinūqz perendino iūgitur. et que
oleaginus biſſinus clādeſtinus ſerotinus faginus.
Ex oleo biſſo clam formas ſeroqz fago
vt farina
Ante na longa fit i. vult pagina femina demi
cōpoſitio vel fraudulentia ordinatio nomen mulieris.
Machina cū trutina proſerpina lamina iungas.
tubator nomen ciuitatis.
Buccina cum mutina ſeu ſarcina fuſcina dicas
Sic elemoſina fit.
.i.ex ntīs termiatis in in. vt delphin
Obliquos ex in produc. aſinum breuiabis.
vt archytip⁹ .i.in mente figurat⁹ .i.ppl's hn̄s pedes ɔtra nos.
I ſupra p breuis eſt: hinc antipos eſt tibi teſtis I p bre.
Oſtipum retrahas. conſtipo conſociabis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Q ſubeunte dabis i longū: ſicut iniquus
ſiliqua draf.
Cū ſiliquis reliquos: ꝛ ꝯpoſitiua notabis.
vt ſatyra. repħenſio
J r bre. J ſup r breuis eſt. tn̄ excipis inde butir
id eſt deorſum a lira
Sic delirus erit: ſaphir iunge papiro
Appellās lapidem ſz ꝓ vitro breuiabis
vt athiſus nomē arboris.
J s bre. Eſt ſup s breuis i. paradyſum non breuiabis
nomen viri.
Anchiſes iunge. gauiſus ei ſup adde.
Precedente para breuiatꝛ leſio longa
leuitatis
J t bre. J pre t breuis ē: leuitas erit hinc tibi teſtis
deriuata
Que fiunt in ta ꝓprio de noīe ſumpta
nomina.
Siue loci ꝓpriaqꝫ ſimul ꝓducere debes.
.i. dyaconus ab heremus
Ut margarita leuita vel heremita
infirmitas in lingua gallinę.
Ut placet ē pituita: petrus dicit polimita
.i. q̄ terminātꝛ in tis vt ſunamitꝫ .i. aīa peccatrix. i tes vt terſites
Que fiunt in tis aut in tes longa notabis
Jtus ſi detur a noīe longus habetur.
id eſt diues.
Et ſic ex ſenſu cenſitus dicere debes
Q. d. ꝙ ab hoc noīe ſeruꝰ deriuatꝛ ſeruitꝰ vt fortuitu
Seruus curtat itus: aduerbia ſic breuiamus
ꝯiugatōis vt auditus ab audio
A ꝟbo quarte venientia longa notate
ꝯiugatio vt ſtrepo pui pitum
Tercia p̄teriens in vi dat itum breuiādo
.i. ꝗꝫ in ui. peto petis petiui petitum
Preteriens aliter: itum ꝓducere debet
Curtat itum pario vel diſco parcoqꝫ poſco
vt fugio fugitum vt bibo bibitū vt domo domitū.
Que gio dant vel bo q̄ prima dat atqꝫ ſcða
Cūqꝫ ſupina dabunt i longā t ſubeunte.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

ꝑducunt penultimã vt dormio tas
Que formãtur ab his ito longã reputabis
.i.cognitus ta tũ ta tum
Agnitus eſto breuis: ſociet cognitus illi
.i.penultimã vel nomẽ in itus terminatũ vt obliuiſcor oblitus
Utis ꝑducit qđ deponens generauit.
vt tuitus ⁊ intuitus.
Sed tuor abbreuiat ea q̃ de ſe tibi format.
vas loci luminãdi .i.aĩal ꝑticipãs de vtroqꝫ ſexu ł nomen viri.
Et ꝑducunt lechitus ⁊ hermephroditus
venena fluuius infernalis.
Sic aconita locas. cochitus ei ſocietur
vt quiris itis
Nois obliquos qđ in is fiet dabo longos.
.i.quoꝝ gtĩ terminant in is militis ſoſpitis.
Corripies alios: teſtis cũ milite ſoſpes.
nomen ciuitatis
I ſup v longa niniue tñ eſt breuianda — I v lon
q̃dam herba vel q̃dam ꝑpł's
Aſtorobus teſtis qꝛ o ſup̃ b breuiabis — O ante a bre. in medijs
de ambo de duo
Demit ambobus october ſiue duobus
vt apocope vt velocis ⁊ atrocis
Añ c fit breuis o. tñ obliqui retrahantur: — O c bre
q̃dam liber in biblia
Añ d corripis o velut exodus: hinc ꝑcul eſto — O d bre.
Herodes ⁊ ei cuſtodes ſunt ſociandi
q̃dam figura ł q̃dam modus loq̃ndi
O ſup f breuis eſt. ⁊ apoſtropha ſit tibi teſtis — O f bre
ſermo de aĩa libꝫ cornutis
Eſt o ſup g breuis velut egloga. ſꝫ remouebis. — O g bre.
.i.ꝯgregatio iudeoꝝ.
Que g vocali ꝓiungit vt ſynagoga
.i.ꝓgenies
O ſup l fiat breuis: hoc ſoboles tibi monſtrat — O l bre
.i.đr ſunt illi ñ ferunt merces ad vicos ad vẽdendũ
Excipias illud qđ fertur farmacolope
O ſup m breue fit: ſic ſalomon eſſe portabit — O m bre
.i.q̃ ſunt gñis neutri .i.bonꝰ odor Jñ venit cinamomũ
Que ſeruãt neutꝝ genus. excipe ſicut amomum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

O n lon. vt ſermonis q̃daʒ pann⁹ in q̃ voluũtur mortui penes iudeos
Longa fit o ſuper n. ſed ſindonis excipiatur.
.i. quedã regio quaſi duos hñs ordines ciuitas
Sardonis atqʒ dyaconus ⁊ turonis ſociatur
populus ciuitas populus
Calcedonis redonis ⁊ vaſconis abbreuiabis.
ciuitas populus .i. terminatorũ in o vt macedo onis.
Ligonis ⁊ britonis. ac obliquus ſociorum
ad drãm aliorũ q̃ non deſignant loca
Que loca deſignant. p̃dictis addere debes
vt babylon lonis calidon nomẽ loci
Cum ꝓprium fit in on. tamen excipies calidonis
dulcis cantus .i. pecunia male acquiſita
Symonis armonicus. mamona breuiare ſolemus
.i. regula clericalis ciuitas ꝑt ꝓduci ⁊ breuiari.
Canonis eſto breuis cum demone. ſidonis vt vis.
dictio greca. ⁊ eſt via cartuloſa. vl' ẽ color ĩ vrina
O p bre. P ſubeunte breuẽ facis o. caropos dabo teſtẽ.
quidã mons.
Eſopum retrahas europum ſiue piropum
idẽ qđ egiptus poſſeſſiuũ nomẽ de canopus.
Ut placet eſt canopus. canopeũ qui tibi curtat.
nomen mulieris vel ciuitatis
O r bre. O ſuper r breuias. ſephara teſtem tibi ſumas
vt canor oris vt a ſopor ſoporo vel ſoporus
Deriuata palam produc. patet ecce ſonorus.
vt honor honoris
Nominis obliquos quod in or fit iũge. ſed arbor
memoris caſtoris rhetoris marmoris equoris.
Et memor ⁊ caſtor rhetor ſeu marmor ⁊ equor.
ſcʒ obliquos quidã mons
Corripuere ſuos. ſed longis adde pelorum.
vt hector hectoris
Et quedam ꝓpria ſunt obliquis breuianda
.i. maſ. generis vt honos honoris vt ebur eboris pect⁹ pectorꝭ
Mas facit os oris. que dant vr ⁊ vs breuiabis
piſcis marinus.
M s lõ. O ſuper s longa. ſic teſtificatur aloſa
vel adotũ. ⁊ eſt nomen caſtri in terra philiſtinorũ
N t lon. T ſubeunte dabis o longam ſicut aſotum.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Que ꝯponuntur diſcreta mẽte notentur. O v lõ.
vt ludowicus
O ſup v raro. ſed compoſitiua notato. V ãte b bꝛe.
vt coluber in medijs
Ante b fit bꝛeuis v. ſꝫ demiꝶ inde ſaluber
.i. ꝙ ducim⁹ vt lactuca vt caducus a um
V c ꝓtrahimus: q̃tiens a vel um ſubit aut vs. V c lon
id eſt comedo.
Mãduco iunges: fiducia conſociabis.
vt ducis ⁊ inducię nomẽ viri l' ſignum cęleſte
Cetera coꝛripies. pollucem nõ breuiabis
vt teſtudo V d lon
Ante d longa fit v: pecudis tñ hinc retrahatꝶ
vt lagnugo V g lon
Pre g fit v longa: tñ hinc tibi coniuge dempta
ſuken aĩal ſanguinẽ ſugens.
Sugo ꝓducis. ſed ſanguiſugã breuiabis
vt ſedulus nomẽ gentile ſeu patriũ
V ſup l breuia. getulus adulor tibi dempta. V l bꝛe:
declinatio vt toꝛcular.
Que declinabit tibi tercia: longa notabis
nomẽ hebreũ. i ꝯuerſus
Noĩa. ſed zabulon bꝛeuiaꝶ hercule iuncto
pꝛedictis
His ſotular ſocio. ſpecular bꝛeuiabit oꝛigo
hic ⁊ hęc ꝯſul. i. q̃ ꝓeſt alijs in dignitate
Obliquos bꝛeuies: vt ꝯſulis ⁊ nebulonis
.i. ſine luĩe ⁊ ꝑt accipi ꝓ inferno.
V dabimus ſup m longã tibi ſicut alumen V m lõ.
id eſt ſanus id eſt inobediens
Incolumis ꝯtumax demis ⁊ autumo iungas
.i. ꝓua foſſa q̃ ꝓuenit in facie ex nimio riſu. V n lon
V ſup n longa. dabiꝶ ꝓ teſte lacuna
vt vitupero ras V p bꝛe
V ſupꝛa p bꝛeuis eſt ſꝫ ꝯpoſitiua notabis
vt palinurus V r lon.
V ſup r longa. ſed purpura ponitur extra.
vt ꝯturio ⁊ eſurio
Coꝛripe ꝟba quibus meditatio ꝯuenit: ⁊ q̃
Sunt foꝛme ſimilis vt luxurio bꝛeuiabis d i

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

.i.plane vel nomen viri   ⁊ ſunt mulieres q̄ ſolēt ire in nocte
Mercuriūqꝫ notes ⁊ centurio lemureſqꝫ.
vt murmuris.
Obliquos breuies. tellurē demere debes
nomen fluuij
V s lon Vſup s longa: tibi ſit ꝑ teſte cerusa
vt cornutus   genus arboꝝ
V t lon. Pre t longa fit v. tñ arbutus ē breuianda
qꝛ aliqñ corripiunť: vt diſputo. aliqñ ꝓducunť vt imbutus
Compoſitiua notes

De q̄ntitate vltimaꝝ ſyllabaꝝ.

vt vltra ⁊ circa.
De A A lon. Vocis fine dabis a longā. ſꝫ breuiabis.
vt muſa   ſcamna   o muſa.
Rectū cum q̄rto caſu q̄ntum ſociando
vt andrea
Hinc tñ excipies cū rectus in as tibi fiet
caſus vocatiui
Inde vtm̄ velut andrea dabo longū.
in noīb⁹ numeralib⁹   .i.pñt corripi ⁊ ꝓduci vt triginta
In numeris ginta ſunt ad placitū tibi danda
Poſtea non breuia. niſi fiat dictio bina.
id eſt ſicut
Vtputa corripies: ita vel qꝛ iungere debes
Productū greci rectum qñqꝫ notaui
vt mare
E bre Ecorrepta dať. exceptio multa parať
ciuitas eſt
Grecū nomen in e ꝓduc: teſtis tibi tiſbe
Declinans ꝑ ę diphthongū noīa prime
Et caſus ſextos ne q̄nta dictio longos
Longā pone fame qm̄ famei dedit ante.
.i.noīb⁹ q̄ntę declinationis.
Et q̄ componis de q̄nta longa notabis
aduerbium l' coniunctio
Quare quotidie tibi ſunt teſtes hodieqꝫ
Longū pone doce. ſiĺis quoqꝫ tꝑa forme,
Eqꝫ vtm̄ dat nomen in es tibi longū.
in e deſinentia
Nomē longa dabit aduerbia ſi tñ apte

.i.ſi regulariter ꝯparatur vt iuſtus iuſtior iuſtiſſimus
Compat. vt iuſte: ſʒ nec bene nec male crede
immo corripienda
Producenda fore: qꝛ neutꝝ ꝯpat apte.
Sepe breuē ponis: qꝛ non a noīe ſumis
vt iuſtiſſime
Sūmi cuncta gradus aduerbia lōga locamus.
nomen relatiū ꝯiūctio copulatiua
Que nomen longūqʒ notans ⁊ erit breuiādum
pnoīa ꝑpoſitiones
Me te ſe longis ſimul e de pre ſociabis
ꝯiunctio adiunctiua aduerbiū ꝓhibendi
Ne niſi cū dabit an ꝓduc: fermeqʒ fereqʒ:
ꝯiunctio diſiunctiua
Aut ve dabit curtā: dabit interiectio longā
vt dm̄ mgrī vt colchi pari caſus vtī
I dabit longa. qdam volo demere greca. I lon
iſta q̄ in lrā ponunt pn̄t ꝓduci ⁊ breuiari
Sed mihi ſiue tibi vel quaſi vel niſi ſp
qꝛ vltima ſylla coꝝ pt breuiari ⁊ ꝓduci
Ad placitū ponis. ⁊ vbi vel ibi ſociabis
vt ſicubi ⁊ necubi.
Et ſua compoſita.
hoc ē ad placitū .i. finales ſyllas in o deſinētes.
Tua metra petūt o ponis. deme dtōs U in vltimis ad placitum.
vt dn̄o mgrō
Ac abltōs qm̄ decet hos dare longos
vt do ſto flo
Que monoſylla ſunt ſp ꝓducta manebunt
hoc ē qꝛ gerūdia in o deſinētia pn̄t finalē ſyllam ꝓducere ⁊ breuiare
Deqʒ gerūdiuis tua ꝯſule metra locandis
vt cornu gelu.
U ꝓducta datur: exceptio nulla parat U lon.
vt ab ⁊ ad tum
Que dant b vel t d vel m debes breuiare. B d t m bre.
.i. dcōes ſyncopatas .i. dcōes diphthongatas
Excipe ꝯciſas diphthongon vel poſituras.
p fumauit exemplū de ſyncopa.
Fumat aut dicunt ex hoc teſtes tibi fiunt
vt ſic iſte breuiātur.
L longā ponis. nec lac doneqʒ remotis. L lon.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Pronomē p̄t ꝑduci ⁊ breuiari. ⁊ ſil'r ītellige de fœmīnino ⁊ neu
tro. vt hic ⁊ hec.
Hic poni poterit ceu metri regula poſcit
L bre. id eſt deſinētia in al vt animal nomē vel aduerbiū.
L breuiare volo. ſed nil producere quero
id qđ ꝑducitur vt michael ad drām latinoꝝ
D vt ſol iungis. ⁊ in el que barbara ponis
ſcʒ barboꝝ in el ſcʒ in autoribus.
Iſtoꝝ multa. tamen inuenies breuiata
vt nō
N lon. N producta datur. ſed forſitan excipiatur
aduerbiū ꝑpoſitio ꝑpō ꝯpoſita aduerbiū ꝑpō ꝯpoſita.
Forſan ⁊ inqʒ tn̄ de in his iūges an et exin.
Rectus in a greci facit an quarto breuiari
vt nominis ⁊ carminis
Si breuis eſt creſcens genitiuus in ante ſupma
vt nomen
Ex hoc in recto decet n poni breuiando.
vt menelaon
Quartus caſus in on ſolet in greco variari

Rectus producit niſi neutra. ſed hec breuiabis.
vt ceſar id eſt vnius ſyllabe tm̄.
R bre. R breuiando locas que ſunt monoſyllaba demas
id eſt exēpla veris paris .i. q̄ deriuādo ꝯponis
Teſtes ſunt ver par. et ab hoc q̄ ſumis vt impar
exempla quere in autoribus
Que tn̄ in multis breuiata locis reperimus
ꝑpō ꝟbum cordis viri
Et breuis eſt per fer ⁊ cor vir terqʒ ſed ether
.i. hanc lrām s vt pietas moles auis ros ⁊ vultus
S S lego vocali diuiſim cuilibet addi
ſcʒ longa vel breuis.
Hinc leuius ſcitur que ſyllaba quāta locetur
.i. dcōem in as terminatā pro ſed.
As lon. As longā ponis vt muſas. at breuiabis
vt thoancias nomen prōnymicū cuius gtūs facit thoātidos apud
grecos
Nomen in as grecū quod ponit in os gtm̄ .
.i. ꝑducit ⁊ corripit declinatio .i. accm̄ in as tmiatū
In greco variat pluralem tercia quartum:

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

vt ſedes
Es producta datur. tamen hinc penes excipiatur
verbū ſum adſum poſſum
Es cum cōpoſitis vt ades potes abbreuiabis
gtūs ſingularis ſuperans ntm̄ .i.penultimā.
Obliquus creſcens qui corripit ante ſupremā
qm̄ corripit vltimā
In recto facit es curtam teſtis tibi miles. Es lon.

¶ Hic Alexander manifeſte facit petitionē principij qm̄ hic dicit ꝙ noīa in es tercię declinationis hn̄t es breuē. qn̄ mutant es in itis in gtō breuē Et ideo remittit ad primū capitulum ibi Mas aut cōmune ſi fiat in es ⁊c̄ Et dicit ibi ꝙ noīa maſculina ⁊ cōmunia quę terminātur in es breuē. mutāt es in itis breuē.. ⁊ ita illinc remittit huc. ⁊ hinc illuc. ⁊ eſt petitio principij Et ita in de Is. vt ſtatim ſequitur

rei cereris.i.bladū
Sed res atqꝫ ceres ⁊ ſpes ſunt longa fideſqꝫ
.i.ntūs .i.āte s
Rectus qui tenet i ſuper es neſcit breuiari
.ſ.penultima.
Cum tn̄ hic e breuē tenet aut tis in genitiuo
parietis abietis .i.p̄decessores nr̄i.
Vt paries abies. ſic vſi ponere patres
Quaſi di. ꝙ iſtę dcōes de arte pn̄t breuiari
Forte tn̄ ratio concederet in breuiando.
poetę vt cōpes cōpedis
Multi dant longū pes et ſua compoſitiua
Quaſi dicat ꝙ pluralis caſus noīs gręci in es termīati vt meridies. aliquādo producitur aliquādo corripitur

Pluralem greci variatum ſepe notaui
.i.finalē ſyllabā in is vt panis .i.excipis a p̄dictis vt dn̄is mgr̄is
Is breuias. ſextum caſum demis atqꝫ datiuū Is bre.
vt lis ⁊ vis vt q̄uis.
Cunqꝫ ſuis iunges monoſyllaba cōpoſitiuis.
.i.ntis ſingularibus vel qui ea id aduerbium numeri.
In rectis breuies quis et is bis eis ſociando
Accentū longa verbi perſona ſecunda.
.i.producit ſimilē ſyllabā ſecūdę pſonę ſingularis.i.ī nūero pl'ri
Plurali numero facit is longam p̄eunte.
poſſitis in ſcdā pſona pl'ali velitis auditis.
Hinc tibi ſint poſſis pro teſte veliſqꝫ audis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

ntūs ſingularis hoc eſt ſi gtūs producit penl' ſyll'am

Protrahit is rectus ſi protrahat i genitiuus:

nomē populi cuius gtūs facit ſannitis ꝯiunctio aduerſatiua

Creſcens vt ſannis. longūq; dabo tibi quāuis

vt dn̄os ad drām de os oris qḋ producitur.

Os lon. Os longū ponis. tamen excipiatur os oſſis

Cūq; potis dabit os breuias. vt cōpos ⁊ impos

vt pallas gtō huius pallados

Nomen in as grecū breuiabit in os grūm

nominis quedam inſula

Rectus in os greci. ceu delos habet breuiari

vt vulnus vt thus

Us bre Us curtam ponis. tn̄ hinc monoſyllaba demis

Declināꝰ quarte. genitiuū treſq; ſequentes

Plurali ſimiles caſus producere debes

Quaſi dicat ꝙ nomē in us terminatū. cuius gtūs habet v longaꝫ in penultima ſyllaba. producit illā ſyllabā vs

U genitiuus habens longam ſolet vs dare recto

pro exemplo telluris ſalutis

Us vt, lō. Longū pro teſte tibi ſint tellusq; ſalusq;.

Tu tn̄ orati doctor palus abbreuiaſti

vt peantius ⁊ melampus

Inuenies aliqua grecorum nomina longa

Capitulū vndecimum. de accentibus

Accentus varias decet hinc diſtinguere formas

Incipit accentus metricus antiquꝰ ſiue modernus magiſtri Alexandri. Metricus dico ad drām Priſciani. q̄ eſt proſaicus Antiquus ſiue modernꝰ dico. quia de vtroq; tractatur. ⁊ primo de moderno. ſecundo de antiquo. ibi accentus normas Conſtrue ſic. hinc id eſt ſucceſſiue. nos decet diſtinguere id eſt diſtinguēdo declarare varias formas accentus

Eſt grauis accentus. ⁊ ſunt moderatus: acutus

Et circumflexum multi tenuere priorum

Accentus eſt certa lex id eſt regula ad eleuādam vel ad deprimendaꝫ ſyllabā vniuſcuiuſq; ꝑticule orationis. Et hꝫ fieri caſualit' in lrā. inicialiter in ſyllaba. additialiter in dcōe ⁊ particulariter i orōe

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

¶ Figurę accentuū.

Grauis accentus — Circūflexus accentus
Acutus accentus — Moderatus accentus

¶ Dicit ꝙ triplex eſt accentus ſcd̄m modernos ſcʒ grauis. mode/ratus. ⁊ acutus Et multi prioꝝ id eſt antiquoꝝ tenuere accētū circumflexū.

Hic grauis eſt qui deprimitur nec tendit in altū
Ut granis incipiet: ſed in altum tendit acutus.
Atqʒ grauis medius ⁊ acuti ſit moderatus.
Eſt circūflexus grauis in primo. ſed in altū.
Tollitur. inqʒ grauē recidit. ſed ceſſit ab vſu

¶ Nunc declarat quid ſit grauis accentus. quid moderatus. quid acutus. ⁊ quid circūflexus Et dicit ꝙ grauis accentus eſt ille q̄ de/primitur nec tendit in altū. id eſt quadā depreſſione cognoſcitur. Accentus acutus eſt ille qui incipit vt grauis: ſed tēdit in altum. Moderatus eſt ille qui hʒ mediā naturā grauis ⁊ acuti Circumflexus ꝓo incipit a graui. ⁊ poſtea tollitur in altū: iteꝝ recidit i g̃/uem. ſed ceſſit ab vſu modernoꝝ

In primis mediiſqʒ modo regimus moderato
Uocis accētu finis regitur ſub acuto.

¶ Dicit ꝙ moderatus accentus hʒ fieri mō. i. apud modernos. vt in primis ⁊ in mediis ſyllabis Et appellatur media ſyllaba q̄cun/qʒ eſt inter primā ⁊ vltimā. Accentus ꝓo acut⁹ hʒ fieri in vltimiſ ſyllabis tm̄ Grauis accentus poteſt eſſe in quacūqʒ ſyllaba.

Accentū per quē regit vox vltima ſeruat
Aut hunc iunctaꝝ proprius tenet vna duaꝝ.
Datqʒ grauē iure quecūqʒ carebit vtroqʒ.
Nos ſolos vſu debes ſeruare moderno.

¶ Autor hic ꝓbat ꝙ nos nō habemus niſi accentū grauē acutum ⁊ moderatum. Et dicit ꝙ vltima vox id eſt vltima ſyllaba ſeruat accentū per quē ipſa regitur. aut vna ſyllaba duaꝝ iunctaꝝ ꝓpriis tenet hunc ſcʒ accentū moderatū vel acutū quęcunqʒ ſyllaba care/bit vtroqʒ. id eſt moderato ⁊ acuto dabit grauem accentū. Et ſic ptʒ ꝙ nos nō hēmus niſi tres accentus. iō dicit Nos ſolos ⁊c̄.

Accentū tibi vox monoſyllaba reddit acutum
Sunt quedā quibus eſt grauis accent⁹ quaſi null⁹.
Ut coniunctiue voces ⁊ prepoſitiue

¶ Cauſa huius eſt propter enclesim quaʒ habent coniunctiones ſuper accentum pręcedentis ſyllabę: ⁊ propter caſuale cui deſerui/unt prępoſitiones ¶ Hic ſpecialiter diſtinguit accentum di/

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

ctionū in quibus eſt. Et hoc facit vſqȝ ad aliaȝ partē Accent⁹ nor
mas ¶ Et primo in dcōibus monoſyllabis dicit ꝙ ipſę monoſyl
labę dcōes ꝓferūt acuto accētu. vt dos flos.. Deinde dt ꝙ q̄dā ſūt
dcōes monoſylle q̄b⁹ eſt grauis accent⁹ quaſi nullus. id eſt nō om
nino grauis: vt ſunt cōiunctiones ⁊ ꝓpoſitiones monoſyllabę

In circumflexis extremis aut in acutis.
Uſu non credo quicunqȝ differre moderno..
Nec primus mediuſue modo pronunciat vſus
Circūflectendas aliter quoqȝ iure grauādas
Dictio cui tantū duplex eſt ſyllaba: ſeruat.
Accentum ſupra primā ſit longa breuiſue.

¶ Dicit quod dictio duaꝝ ſyllabarū tantū. ſeruat accentū ſu
pra primā ſyllabā: ſiue ipſa ſit longa vt proles. ſiue breuis. vt ho/
nor Si longa. cauſa eſt: qꝛ ſyllaba lōga tenet duo tp̄a. . Si breuis
hoc fit ꝓpter euphoniā. ſiue ad drām dcōm interrogatiuaꝝ que a/
cuūtur in fine

Ergo pro cauſa circū puta pone vel vna
Nō declinata ſuper extremas acuūtur
Sic acuas alias: facit hoc diſtantia vocū
De pronominibus aduerbia que facis addes
Huic acuendo ſonat ſi fiat ſyllaba bina

¶ Dicit ꝙ ergo qn̄qȝ ponitur pro cauſa: vt in virgilio . Illius er
go venimus. circū ꝓpoſitio puta. id eſt ſic pone improprie vna id eſt
ſimul nō declinata. id eſt cum ſint partes indeclinabiles acuuntur
ſuper extremas ſyllabas Cauſaȝ ſubdit dicēs Facit hoc diſtantia
vocum Quaſi dicat ꝙ acuunt in fine ad drām ipſarum dictionum
quādo aliud ſignificāt. ergo ſcȝ cōiunctiones circū nominis puta ⁊
pone verboꝝ ⁊ vna nominis. quia tunc acuūtur in primis ſyllabis
¶ Deinde dicit quod aduerbia a pronominibus deriuata ſimili/
ter acuuntur in fine: vt illic ⁊ illac Hinc etiaȝ acuitur ſi ꝑ diereſim
duaꝝ ſyllabaꝝ efficiatur.

Hȳ profers ⁊ dȳ debet tamen i dupla ſcribi

¶ Dicit ꝙ hoc ꝓnomē hȳ ⁊ hoc nomē dȳ debent ꝓferri ꝑ ſimplex
i. ⁊ ſcribi per duplex ij.

Omnis barbara vox non declinata latine.

Accentū ſuper extremā ſeruabit acutum.
Noſtra dat accentū data declinatio noſtrum

¶ Nota ꝙ dictionum alię ſunt barbarę: alię gręce. ⁊ alię latinę
De barbaris ⁊ grecis dicit ꝙ acuuntur in fine in illis caſib⁹ in qui
bus non ſequūtur latinam declinationem . Cauſa eſt vt notetur
differentia inter ipſas ⁊ latinas Si vero ad noſtram declinatio/
nem deducantur Tunc faciunt accentum noſtrum. vt videlicet in

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

pꝛima ſyllaba. ⁊ hoc qđ dicit Noſtra dat accentum ⁊c.

Attrahit encletica vox accentum ſibi vocis
Pꝛemiſſe. ꝙ eum finalis ſyllaba ſeruat.

¶ Dicit ꝙ vox encletica. vt ve ne ꝗ attrahit ſibi. i. penes ſe accētū vocis ꝑmiſſe. i. ꝓcedētis ſylle. q̄ q̄dē accētus dēbat cadere ſup pꝛiaȝ ſyllaȝ dcōis ſequētis. ⁊ ꝓpter encleticā vocē cadit ſup finalē ſyllam vt cū dr legiſne. Hȝ añt fieri encleſis in ꝑtibus indeclinabilibꝰ. et qꝛ ꝯiunctio eſt magis indeclinabilis ꝗ alie ꝑtes oꝛōis. iō ꝑ ipam ꝯiunctionē fit encleſis ⁊ nō per aliam

Accentum vocis conciſe ſyllaba ſeruat.
Que ſeruaret eum ſi vox perfecta maneret.
Que tibi ſi deſit huic publica regula ſeruit
Regula vocali cadet tamen ipſa ſequenti

¶ Conſtrue. lrā ſcȝ vocalis. vocis. i. dcōis. ꝯciſe hoc eſt ſyncopate ſeruat eū accentū quē ſeruaret ſi vox. i. dictio maneret ꝑfecta id eſt integra Et hoc eſt verū ſi vocalis remaneat in dcōe. quod pȝ in iſta dcōe deū pro deoꝝ. letus ꝓ letatus. tūc illa dcō ſubiacet regule cōmuni. vt innuit ꝟſus iſte Que tibi deſit ⁊c Deinde dicit ꝙ regula ipſa ſcȝ q̄ dicta eſt ſuperius. cedit. i. locū dabit regule cōi. vocali ſequenti. id eſt dū vocalis ſequatur vocalem dictionis ſyncopate. hoc patet in hac dictione pꝛimo audijt Pꝛimo em̄ dicebamus audiuit et cadebat accentus ſup pꝛimā ſyllam di. ⁊ li i licet maneat in dcōe ſyncopata. tñ ſup ipam nō cadet accentus ꝓcedentis ſylle. Et hoc eſt quia vocalis ſequitur ſcilicet i.

Accentum ſeruat poliſyllaba vox ſuper illā.
Que pꝛeit extremā. ſi longa ſit hec aliter non.
Si bꝛeuis eſt. ſedet accentus ſup ante locatā
Siue ſit illa bꝛeuis ceu lōga. tamē tenet illū.

¶ Datis duabus regulis ſcȝ de monoſyllaba dcōe. nūc de poliſyllaba intendit Dicit ergo: ſi penultima dictionis poliſyllabe fuerit longa accētus ꝓcedentis cadet ſup illā: vt maieſtas. Si ꝟo fuerit bꝛeuis: cadit accentus ſup añ penultimā vt bonitas. ſiue illa ante penultima fuerit bꝛeuis vt bonitas. ſiue longa vt ſanitas/ tñ tenet illū ſcȝ accentū. hoc eſt ſup ante penultimam

Accentuȝ ſeruat in compoſitis facit ⁊ fit

Dum vox compoſita vocalem ſeruet eandem

¶ Nunc autoꝛ ponit exceptionē a regula ꝓdicta dicens ꝙ facio et fio ꝯpoſitū taliter facit ꝙ ſi vocal' eađ remanȝ ſuat accentū ſimplicis dcōis vt bñfacio. calefio. Si ꝟo vocalis mutaretur ſubiaceret regule communi. vt inficio

Quando cōpoſitum feſtinat ⁊ inde licet ſint
Longa. ſimul pones intus. longe deinceps

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

His orſum iungas: ſic dicas forte deoꝛſum
Pleraqꝫ pꝛoferre cunctādo vel vtraqꝫ diſce
¶ Dicit ꝙ qñ cōpoſitū. vt ſiqñ ⁊ neqñ. ⁊ inde ⁊ deinde. intus ⁊ de
intus. longe ⁊ delonge. ⁊ deinceps. licet longa ſint in penultima ſyl
laba. hn̄t accentū p̄dominātem in ante penultima ſyllaba Et hoc
eſt ne videātur eſſe dcōes due Deinde dicit. his oꝛſuꝫ iūges. vt deoꝛ
ſum Et alij hn̄t ſic. vtiqꝫ deniqꝫ pones In his em̄ cadit accētus ſu
per antepenultimā dcōem ſcd̄m Priſcianū
Barbarus el acuit. obliquis regula ſeruit
¶ Quaſi dicat ꝙ barbara in el termīata acuūtur vbiqꝫ hn̄t termi
nationem barbarā. vt michael. ſed ſubiacent regule nr̄e qñ hn̄t no
ſtrā terminationē. vt michaelis.
Hec excepta ſolent vſū mutare legendi
Hunc etiam mutat lectoꝛ. ſi queſtio fiat.
¶ Autoꝛ excuſat ſe dicēs ꝙ excepta id eſt acceptiones p̄dicte ſolent
mutare vſum legēdi Quidā tn̄ cū hypallage legūt dicētes. vſus le
gendi ſolet mutare hec excepta p̄dicta Poſtea vero dicit ꝙ lcōꝛ mu
tat hunc ſcꝫ vſum legēdi. ſi queſtio id eſt ſi interrogatio fiat in lrā
quia tunc dictiones in fine acuūtur. ſed qñ interrogatiue ponūtur.
Greca ꝑ accētum debes foꝛmare latinū
¶ Nunc dicit ꝙ noīa greca pꝛoferri debent ſcd̄m accentū latinum
Et hoc intellige qñ reducūtur ad declinationē latinā. aliter nō. vt
patet in hoc noīe helene greco: ⁊ helena latino
Accentus noꝛmas legitur poſuiſſe vetuſtas.
Nō tn̄ has credo ſeruandas tempoꝛe nr̄o
¶ Autoꝛ ſuperius dixit de accentu modernoꝝ Nūc dicit de accen/
tu antiquoꝝ. qui nō tn̄ eſt ſeruādus tp̄e noſtro Sꝫ de ipſo poīt re/
gulas veteres. vt ſi repiamus libꝛos veteres eos ꝓnūciare ſciamꝰ.
Si ſit natura monoſyllaba dictio longa.
Circūflectatur. ſed ſi bꝛeuis eſt acuetur
¶ Dicit ꝙ ſi dictio monoſyllaba naturaliter ꝓducatur. vt dos ⁊
flos. tunc ꝓfertur accentu circūflexo. ⁊ ſi bꝛeuietur. tunc ꝓfert̄ accen
tu acuto. vt per ⁊ fer
Si teneat pꝛimā diſſyllaba dictio longam
Sit ſupꝛema bꝛeuis veterum ſi iuſſa ſequaris
Circūflectetur pꝛioꝛ. in reliquis acuatur
¶ Dicit ꝙ ſi dictio diſſyllaba pꝛimā pꝛoducat ⁊ vltimā coꝛripiat.
ſcd̄m antiquos pꝛima circūflectetur. ⁊ alia acuto accentu pꝛofertur
vt mittat legat ⁊ mādat.
Seruabit legē poliſyllaba dictio talē
Si ſit coꝛrepta penultima que pꝛeit illi.
Si ſit pꝛoducta ſeu nō. tamen eſt acuenda

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Si ſit ſuprema breuis ⁊ penultima longa.
Fiat natura. ſit circumflexus in illa.

¶ Dicit ꝙ ſi dictio diſſyllaba corripiat penultimã. tunc illa ſylla/ba que p̄cedit illi. id eſt añ penultimã ſyllabã. eſt producẽda id eſt a/cuto accentu ꝓferẽda. ſeu ſit ꝓducta vt amabilis. ſeu nõ vt legibil'. Deinde dicit ꝙ ſi ſuprema id eſt vltima ſyllaba ſit breuis. penulti/ma fiat longa natura id eſt naturaliter ꝓducatur. tunc accent⁹ cir/cũflexus fit in illa penultima ſyllaba. vt honorat ⁊ honorãdus

Illic in fine circumflectes comiteſq̃.

¶ Hec eſt doctrina in iſtis illic iſtic ⁊ ſimilibus. vt illac iſtac. Et dicit ꝙ in fine. i. finali ſyllaba circũflectuntur.

Ultima producta tibi ſi ſit in ante ſup̄ma.
Ante ſupremã acue: ſic teſtificatur athene

¶ In p̄cedentibus verſibus dicit autor ꝙ ſi vltima ⁊ ante ſupre/ma id eſt penultima ſyllaba ſit ꝓducta. dꝫ ꝓferri accẽtu acuto. Ut athene

Sed ſi productã poſitura dat ante ſupremã.

Hec acuendo ſonat breuis. vltima longaq̃ fiat

¶ Nunc dicit Autor ꝙ ſi penultima ſyllaba ꝑ poſiturã. id eſt ꝑ po/ſitionẽ ꝓducatur. hec ſcꝫ penultima ſonat acuendo id eſt ſonat accẽ/tu acuto. ſiue vltima ſit breuis. vt amauerã. ſiue longa vt amãd⁹.

Noſter non penitus has normas approbat vſus

¶ Penitus dicit ꝓpter accentũ circũflexum quo moderni nõ vtun/tur. Quaſi dicat ꝙ he regule de accentibus antiquoꝝ apud moder/nos nõ penitus approbãtur

Barbara conciſa vox vſus et encleſis iſta
Quaſſant interdum. facit hoc diſtantia vocum

¶ Hic autor aſſignat quedã impedimẽta que interdũ quaſſant. id eſt deſtruũt regulas de accentibus antiquoꝝ ⁊ modernoꝝ. Et di/cit ꝙ vox. i. dictio barbara. vt eman. vel cõciſa id eſt ſyncopata vt celicolum pro celicolaꝝ. vſus ſcꝫ loquẽdi. vt helena media ꝓducta licet corripi debeat vel grauari: ⁊ encleſies. Encleſis eſt que attra/hit accentũ de vna ſyllaba in aliã. et de hac dictũ eſt ſuperius. quaſ/ſant interdũ iſta que diximus. ⁊ ſubdit cãm. facit hoc diſtãtia vocũ id eſt hoc fit propter coincidẽtiam vocabuloꝝ.

CAuſat tripl[i]citer lector diſtinctio plena
Nã fit. ⁊ media fit ſubdiſtinctio terna.

¶ Hic autor determinat de accentu prout eſt particulariter in ora/tione Et dicit ſic Lector id eſt ille qui legit. pauſat id eſt accẽtũ fa/cit tripliciter Quaſi dicat ꝙ tres ſunt pauſe in mõ legẽdi. ſcꝫ diſtin/ctio plena. media diſtinctio ⁊ ſubdiſtinctio.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Si ſuſpenſiua fiat conſtructio quando
Pauſat: tunc media poterit diſtinctio dici
Si ſit perfecta conſtructio: ſed tñ addi
Cõuenit. vt plene ſentẽtia poſſit haberi
Si lectoꝛ pauſet: ibi ſubdiſtinctio fiet
Completo verſu fiet diſtinctio plena
Hec ẽ periodus mutato noĩe dicta

❡ Hic declarat illas tres pauſas ſupᷣdictas. ⁊ dĩ. Si ꝯſtructio fiat ſuſpẽſiua: qñ lectoꝛ pauſat: ibi tunc illa talis pauſa dĩ media diſtinctio. ⁊ dꝫ ſic figurari. ⁊ dĩ vox ſuſtineri. dõec ꝑfectio ꝯſtructiõis inueniat᷑. Deinde dĩ ꝙ ſi ꝯſtructio ſit ꝑfecta: ita tñ ꝙ aliqͩ pauſet illa talis pauſa dꝫ dici ſubdeſtinctio. ⁊ figurat᷑ ſic. Pꝛeterea dĩ ꝙ cõpleto ꝟſu l' ſenſu. i. ꝯpleta ſnĩa: tũc fit pauſa. q̃ etiã alio noĩe dĩ periodus. ⁊ hoc ẽ qꝺ dĩ (Hec ẽ peri. ⁊c̃) Et talis pauſa dꝫ ſic figurari Dictaꝝ triũ pauſaꝝ patent exẽpla in hac ꝑiodo. Si qꝺ agas: ecce media diſtinctio: q̃ alio noĩe dĩ coma. prudent᷑ agas: ecce ſubdiſtinctio q̃ alio noĩe dĩ colon. ⁊ reſpice finẽ: ecce plena diſtinctio: q̃ alio noĩe dĩ periodus

Eſt metꝝ media diſtinctio: finis habet᷑.
Verſus periodus. eſt ſubdiſtinctio punctus

❡ Autoꝛ docet mutare noĩa dictaꝝ pauſaꝝ. ⁊ dĩ ꝙ media diſtinctio dĩ etiã metꝝ. ⁊ intellige ſm grecos. Finis ꝟſus. i. ꝯſtructiõis totius hẽtur ꝑiodus. Et dĩ ꝑiodus a peri qꝺ ẽ circũ ⁊ oda cantus q̃ſi circularis cantus. qꝛ ſicut in circulo eſt ꝑfectio rotunditatis ita iſta ꝑiodus hꝫ locũ in fine ꝑfectaꝝ ꝯſtructionũ. Subdiſtinctio alio noĩe dĩ punctus figuratus taliter.

Pro puncto ſepe metras: ſꝫ non retrouerte
Suſtentãs pauſes: ſꝫ bis metrare recuſes

❡ Dicit autoꝛ ꝙ vna dictaꝝ diſtinctionũ ſeu pauſaꝝ ſepe ponit᷑ ꝓ alia. dĩ eñ Pro puncto ſepe metras. i. ſepe metꝝ ſeu media diſtinctio ponit᷑ ſepe ꝓ puncto. i. ꝓ diſtinctione ⁊ non retrouerte. i. nõ ecõuerſo Media eñ diſtinctio cum fiat in ꝯſtructione ſuſpenſiua: minoꝛ eſt q̃ꝫ ſubdiſtinctio: q̃ fit in oꝛõne perfecta: pꝫ exⁿ in pſalmiſta. Manus hñt ⁊ non palpabũt: pedes hñt ⁊ non ambulabunt: non clamabunt in gutture ſuo. ❡ Nota ꝙ in oĩbꝫ ſcripturis iſtę tres diſtinctiones ſeu pauſę hñtur. Sed ſi vtant᷑ dictis ſcripturis ſm ꝓcepta ipſaꝝ pauſaꝝ: tunc erunt etiã in actu. Igitur in legendis epiſtolis ⁊ euãgelijs neceſſarię ſunt

❡ Sequit᷑ Capl'm. xij. De figuris grãmaticalibꝫ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

❡ Quarta pars Alexandri Capitulum. xij
De figuris grammaticalibus.

PLuribus eſt mēbris diſtincta figura loquelę
Hec eſt ſchema tropꝰ methaplaſmus rurſus earum
Quamlibet in ſpecies proprias diſtinguere debes

❡ In iſto vltimo capitulo Autor intendit determinare de figuris loquutiōis Et primo diuidit eas in generali. ſecūdo in ſpeciali. ſecunda ibi. Quamlibet in ſpēs Ad primā ſic dicit Figura loquelę id ē figura loquutionis eſt diſticta. i. diuiſa pluribꝰ mēbris Quaſi dicat ꝙ figurę loquutiōis ſunt multiplices Et hoc declarat dicens Hęc ſcȝ mēbra figurę loquutionis ſunt ſchema tropꝰ ⁊ metaplaſmus Deinde ſubdiuidit figurā loquutionis dicens Rurſus debes diſtinguere quālibet eaꝝ in ꝓprias ſpēs. vt patebit in ſequētibus.

Sunt plures alię ſcripto vel voce figurę
Hęc ſunt exempla. pleonaſmus: acyrologia
Et cacoſyntheton ⁊ eclipſis. tautologia.
Amphibologia: tapinoſis: macrologia
Periſologia: cacephaton: aleotheca

❡ Nota ꝙ triplex eſt figura. ſcȝ dcōis. loquutionis ⁊ cōſtructiōis De figuris cōſtructionis hic pricipaliter nō intendit. ſȝ de figuris dictionis ⁊ loquutionis Et ē ſciendū ꝙ figura dcōis fit in dcōe. vt audijt p audiuit Figura loquutionis fit in mō loquēdi. vt phyſtula perflauit buccas. i. buccę perflauerūt phyſtulā Figura cōſtructionis fit in modo cōſtruendi: vt ego ⁊ tu legimꝰ De figuris ꝯſtructionis dictū eſt ſuperius in capitnlo de regimine vocū. ibi.. ſcȝ hic iubet ordo libri ⁊c̄ Et eſt ſciendū ꝙ iſtę figurę dicūtur vitia annexa. ⁊ habent excuſari per tropū. de quo dicetur ibi Multi tropi ſpecies

Sed nequit his ſolę vel barbarus aſſociari Barbariſmꝰ
Sunt etenim vitia nulla ratione redempta.

❡ Autor iſte cōſiderauit barbariſmū ⁊ ſolœciſmū cū excuſatione donatus ſꝫo nō Quaſi dicat. ꝙ ſolœ. i. ſolœciſmꝰ vel barbarus id eſt barbariſmꝰ nequit aſſociari ꝓdictis figuris ſeu vitijs ānexis. eo ꝙ ſunt vitia nulla rōne redēpta Hoc aūt dicit vt caueamꝰ nobis ab eiſdē. ꝙꝛꝙꝫ methaplaſmꝰ excuſet barbariſmū. ⁊ ſchema ſolœciſmuȝ

Barbaris eſt vocis corruptio facta latinę
Hoc vitium facinus dicendo domina dominus.

❡ Barbariſmꝰ dꝛ q̄ſi mos barbarus Et dicūtur oēs barbari. ꝗ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

nõ ſunt greci vel latini . q̄ſi dicat ꝙ barbariſm⁹ eſt corruptio vocꝫ la
tine fcã Barbari em̄ veniētes rhomā corrūpebant ꝓprietates vo
cis latinę Jō dicebāt latini Jſti ꝯmittunt barbariſmū . id eſt h vi
tium faciūt dicēdo o dña dñs media, ꝓducta . q̄ poti⁹ ē corripiēda

Si tamen eloquijs cõmiſcens verba latinis
Barbara doctores hanc dicunt barbaralexim

¶ Quaſi dicat ꝙ latini vtātur verbis barbaroꝝ in ſermonib⁹ ſu/
is illud vitium dicitur barbaralexis . id eſt ratio barbaroꝝ ſicꝫ hic
ex mor mamor ſua dulcis ꝛ aut ea forma Donat⁹ tñ dicit . barba/
riſmus fit in lingua latina . ꝛ barbaralexis in peregrina .

Eſt ſolecismus incõgrua copula vocū
Ut ſi dicatur vir bellica ſponſa pudicus

¶ Solœciſmus dicitur quaſi necꝫ ſolœciſmenſiū Solœ em̄ eſt q̄
dam ciuitas Et venientes inde cõmittebāt vitiū Nā declarat q̄d
ſit ſolœciſmus dicens . Solœciſmus eſt incõgrua copula vocum
Quaſi dicat ꝙ ſolœciſmus eſt vitiū in cõtextu ꝑtiū orõis ꝯtra re/
gulas artis grāmaticę fcm̄ . vt ſi dicatur vir bellica . ſpõſa pudicus
Deberem⁹ em̄ dicere vir bellicus . ſpõſa pudica . Jnter ſolœciſmuꝫ
ꝛ barbariſmū hoc inter eſt . qꝛ ſolœciſmus hꝫ voces diſcrepātes in/
ter ſe . vt vir bellica . barbariſmus ꝟo fit in ſingulis verbis ſcriptis
vel pronunciatis

Barbarus ꝛ ſolę tibi ſunt penitus fugiendę

¶ Dicit ꝙ barbarus . i . barbariſm⁹ . ꝛ ſolœ . i . ſolœciſmus ſunt pe/
nitus fugiendę tibi . id eſt non debent vſitari

Acyrologia

IMpropꝛie poſita vox format acyrologiā .
Si dicas . requiem timeo . vel ſpero laborem

¶ Hic autor determinat de decē figuris ſeu vitijs annexis . Sed
querit quibus annectūtur Pro quo nota ꝙ in qualibet orõne
ſunt tria conſiderāda . ſcꝫ dcões . ordinatio dictionū . ꝛ ſentētia reſul
tans ex ordinatione dictionū adinuicē Uitia igitur quę peccāt ī di
ctione ſunt annexa barbariſmo : ꝛ ſunt tria ſcꝫ Acyrologia Eclip/
ſis . ꝛ Amphibologia Sed quę peccāt in ordinatione dictionū adī
uicem ſunt annexa ſolœciſmo . ꝛ ſunt iſta tria . Macephaton . caco/
ſyntheton . tapinoſis Preterea vitia vel figurę quę peccant ꝯtra ſē
tentiaꝫ ſunt annexa ſpecieb⁹ tropi Et ſunt quatuor . ſ . Tantologia
Pleonaſmus . Periſologia ꝛ Macrologia Quid dicis de Aleo/
theca . dico nõ eſt vnū vitiū . ſed implicat multa Primo igif deter/
minat de acyrologia dicens Acyrologia dr̄ ab a quod eſt ſine . ꝛ lo
gos ſermo . ꝛ cyros manus Jnde acyrologia . i . ſermo ſine manu . q̄
ſi inuſitatus Nūc autor ꝑticulariter ꝓcedit in declaratione vniuſcu
iuſqꝫ duodecim vitioꝝ annexoꝝ barbariſmo ꝛ ſolœciſmo . q̄ ſuperi
us enumerauit Et dicit vox id ē dictio īpropꝛie poſita format acy
rologiā Si dicas requiē timeo vel ſpero laborē ponif impropꝛie
timeo . id eſt ſpero . ꝛ ſi ſpero ponif pro timeo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Cacephatō.

Dictio turpe ſonans cacephaton arrigit aures.
Detur in exemplum. vel tu cū compare ludis.

¶ Cacephaton eſt obſcura enūciatio vel in ꝯpoſita dictione ł vno verbo. vt numerū cū nauibus equat Et in Therentio Arrige aures pamphile

Atqꝫ ſuperuacue dici debet pleonaſmus
Additio vocis. vt ſic eſt ore locuta

¶ Pleonaſmus ē ſupuacue vocis additio ad plenā ſ̄cationē. vt ſic ore locuta eſt Ecce li ore ſupuacue additur. quia ſatis intelligebatur per illam dcōem locuta

Tãtologia.

Signat idem verbis diuerſis tantologia
Exultans redeo rurſus gaudenſqꝫ reuertor

¶ Tantologia eſt eiuſdē verbi repetitio vitioſa. vt in exemplo autoris Exultans redeo: rurſns gaudeoqꝫ reuertor. Nā iſte clauſule idem importāt. licet per diuerſa verba

Eclipſis

Dicitur vnius verbi defectus eclipſis.
Quod poni decet vt fiat conſtructio plena
Hec ſecū p̄cibus ve bonū parere p̄cantis

¶ Eclipſis eſt quidā defectus neccārie dictionis que poni dēret vt cōſtructio fiat plena. id eſt perfecta. vt pꝫ in lrā hec ſecū deficit loq̄batur. p̄cibuſue bonū parere p̄cantis. deficit em̄ fit Et dr̄ ab e qđ ē extra. ⁊ clepo clepisq đ ē furor furaris. qꝛ qđ ſubtrahimus furaur

Tapinoſis.

Cum per verba rei magne ſubmiſſio fiet
Tunc tapinoſis erit. ſic dicatur mare gurges

¶ Tapinoſis eſt humilitas ꝟbi rei magne Cōſtrue. tapinoſis erit tūc cū pro qn̄ ſubmiſſio rei magne fiet ꝑ verba ſcꝫ humilia. vt ſi dicatur mare gurges Gurges eſt em̄ parue aque riuus. mare vero ē oīm capax aquarum.

Cacoſyntheton.

Et male ꝯfuſa cacoſyntheton eſt vocitanda
Congeries vocū. te moui prelia contra.
Diſcipulos cedit virgis cū terga magiſter

¶ Cacoſyntheton eſt vitioſa dictionū cōpoſitio Cōſtrue Cōgeries id eſt cōpoſitio vocū. i. dictionū male cōfuſa i. male ordinata. eſt vocitanda cacoſyntheton Deinde ponit exemplū. cedit ꝟgis cū terga magiſter Iſte em̄ dcōes cōfuſe ordinātur. qđ pꝫ reducēdo ipſas ad debitum ordinē

Periſologia

Periſologia dicenda ſupflua vocum
Additio ſine vi rerum qui ſignificātur:
Quo poterant ibant. ſed nō quo nō potuerunt

¶ Periſologia eſt ſuperuacua vel ſuperflua additio vocū. i. dictionum ſine vlla vi rerū. vt in exemplo autoris Ibant quo poterant. ſed non ibant quo non potuerunt Multa enim ſunt hic ſuperflua

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

que nõ habent vllã vim rex Bene ſcimus ꝙ nõ ibant niſi ꝑ locũ
per quē poterant. ſuperfluũ eſt ergo hoc addere

Macrologia

Lum res cõprendit varias ſententia longa
Macrologia datur. prologis hoc ſepe videmus.
In pcedentibꝫ metris autor dicit ꝙ cũ ſententia longa cõphēdit res varias. i. nõ necc̃arias. tunc macrologia ↄmittitur. vt in hoc exemplo Legati nõ impetrata pace retro inde venerãt. domũ reuerſi ſunt Ideo dicit. hoc ſepe videmus in ꝓlogis. quia multa ↄtinent in prologis que nõ ſunt necc̃aria.

Amphibologia.

Amphibologia conſtructio non manifeſtans
Senſum perfecte. puto te ſocium ſuperare
Hoc fit multotiens quia non determino plene
Affectũ mentis defectu prepediente
Siue duplex ſenſus ex verbis poſſit haberi.
Amphibologia eſt ambiguitas ſermonis ſeu dictionis q̃ fit per accũm caſum. vt ſi quis dicat. puto te ſociũ ſuperare Aut ꝑ cõmune verbũ. vt crimiatur catho Aut per diſtinctionē. vt vidi ſtatuã aureã haſtã tenentē Fit etiã per ononima. vt ſi quis aciem dicat ⁊ nõ addat oculorũ vel exercitus vel ferri.. Fit p̃terea pluribus aliis modis. quos receſere oēs ne nimis ſit nõ oportet. Ononima ſtꝫ ea quorꝫ varia ſunt ſignificata. vt acies lira acus fatũ canis ⁊ ſil'ia

Aliotheca

Confundit caſus numerus genus aleotheca
Aleotheca eſt generale vitiũ. iō nõ computatur cũ p̃dictis duodecim Et habet fieri ꝑ caſus. vt vrbē quē ſtatuo vrã eſt Per nũeros. vt quo milite celum vicerat Per genera. vt p̃neſte ſub ipſa

Methaplaſmus excuſãs barbariſmũ: hꝫ fere ſpeciez vnã ⁊ viginti

Addendo ſepe fiet methaplaſmus. ⁊ eius
Protheſis eſt ſpēs. ⁊ epētheſis. ⁊ paragoge.
Subtrahis interdum ſpēs tunc eius habēde
Auferesis vel ſyncopa ſunt. vel apocopa finis
Methaplaſmus ē tranſformatio quedã recti ſolutiqꝫ ſermonis in alterã ſpēm ornatus neceſſitatiſue cauſa Subtrahit interdum .i. aliqñ methaplaſmus fit ſubtractione lrē vel ſyllabe Et tũc eius ſpēs ſunt auferesis ſyncopa ⁊ apocopa Dicto de vitiis annexis: ſequitur de figuris excuſantibus dcā vitia annexa Et primo de figuris excuſantibus barbariſmũ Secũdo ſolœciſmũ Tercio vitia ãnexa. ſecũda ibi Dat ſpēs. tercia ibi Multa tropi Dicit ergo ſic Methaplaſmus fit ſepe addēdo ſcꝫ lrãz vel ſyllabã. ⁊ tũc eiꝰ ſpēs ſunt ꝓtheſis. auferesis. epentheſis: ⁊ peragoge.

Aufreſ. ꝓtheſis. Sinco. Epe. apo. Paragoga

Auferesis tollit capiti. ſed protheſis addit.
Syncopa de medio tollit qđ epentheſis auget
Hoc fini qđ tollit apocopa: dat ꝑagoge
Nunc declarat ſpēs methaplaſmi ſupradictas Et dicit ꝙ aufe/

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

reſis tollit id eſt aufert litterã vel ſyllabam de principio dictionis Ut mitte ꝓ dimitte Sed ꝓtheſis addit ſcȝ lrãm vel ſyllam prin/cipio dictionis Ut gnato ꝓ nato. detulit ꝓ tulit. Syncopa de medio tollit Ut audacter ꝓ audaciter Cui ꝯtraria ē epentheſis Ut induperator ꝓ imꝑator. Apocope tollit fini. vt achilli ꝓ achillis. cui ꝯtraria eſt ꝑagoge: vt ſoluier ꝓ ſolui

Siſtola.

Si longũ breuies: debet tibi ſiſtola dici.
Quaſi dicat ꝙ ſiſtola ꝯmittit̃ ſi lrã longa naturaliter corripit̃. vt in Catone Non eodẽ curſu. ꝛc̃.

Extaſis

Extaſis eſſe ſolet ſi ꝓduces breuiãdã
Extaſis fit qñ ſyllaba naturaliter breuis producit̃: vt in Ouidio Uitã dederitis in vndis
Bis binas ſpecies hȝ extaſis: haſqȝ vocamus
Ceſuras: faciet pentimemerim tibi terni
Syllã prima pedis: ibi ꝓducis breuiãdã

Ceſura dicta pẽtimemeris

¶ Ceſura dr̃ a cedo cedis id eſt diuidis: qꝛ per ceſuram diuiditur aliquid ab illo p̃cedente. ꝛ vnitur cum ſeq̃nte Dicit ꝙ extaſis hȝ q̃tuor ſpẽs. ꝛ ipſas appellamus ceſuras. Uñ videñ eſt quid ſit ceſura. Ceſura eſt immutabilis extenſio q̃ fit in principio pedis ꝛ in fine dictionis. ¶ Et nota ꝙ nunq̃ȝ fit in ꝑmo nec in vltimo pede ꝟſus. Fit em̃ in principio tercij pedis: quando em̃ ſyllaba breuis ꝓducitur: vt in Ouidio. Mittit hypermeſtra de tot modo fratribꝫ vni. Et iſta talis ceſura vocat̃ pentimemeris. Et hoc eſt quod dr̃ Faciet pentimemerim. ꝛc̃.

Seīpẽtime ꝛ añpẽtimeme

Semi vel ante ꝑit. producet̃qȝ ſecundi
Prima pedis vt in hoc poteris cognoſcere ꝟſu
Quaſi dicat ꝙ ſemipẽtimemeris ł antipẽtimemeris fit ꝓducendo ꝑmam ſyllam ſcdi pedis q̃ naturalis breuis erat vt poterꝭ cognoſcere ꝟſu. In ſcãſione dicim⁹ Prima pedis vt in hoc. ꝛc̃.

Eptimemer

Quarti ꝑma pedis eptimemerim tibi format
Producẽdo breuẽ. ꝟſus hoc denotat iſte.
Hoc ē eptimemeris fit breuẽ ꝓducendo vt in ꝑncipio q̃rti pedis ꝟſus iſte denotat. hoc viȝ ꝓducendo breuẽ ꝟſus hoc. ꝛc̃.
Poſt eptimemerim dat q̃nti ſylla prima.
Curtã ꝓducens: ſicut verſus hȝ iſte
Quaſi dicat ꝙ eptimemeris fit breuem ꝓducendo in principio q̃nti pedis: ſicut iſte ꝟſus habet id eſt manifeſtat vel ꝯtinet Curtam producẽs ſicut ꝟſus hȝ iſte.
Altera ceſure ſpecies ſi ſubijciat̃
A cũ vocali vox cuius lrã prima

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Vocalis: nec in his ideo colliſio fiet.
O vtinā ꝑplm̄ hunc ſaluet grā chriſti.

¶ Poſitis ꝑncipalibꝫ ſpeciebꝫ extaſis. nunc ponit minus ꝑncipa-les. Et dr̄ altera ſpecies ceſure ē. ſi vox. i. dictio cuius penultia lrā eſt vocalis. ſubijciat̄ huic lrē m vel vocali. q̄ſi dicat ꝙ ſi aliq̄ dictio finit̄ in m l' in vocalem. ⁊ ſeq̄ns īcipiat a vocali nec in his dcōibꝫ iō fiat colliſio. i. ſi non abijciat̄ aliqua dictaꝝ lrāꝝ. exemplum ponit ipſe in lrā. O vtinam ꝑplm̄ hunc. ⁊c̄. Cum dr̄. o vti ecce illa dictio o finit̄ in vocalem. ⁊ ſeq̄ns ſcꝫ vtinā incipit a vocali. Cuꝫ vero dr̄ ꝑplm̄ hunc: ecce li ꝑplm̄ finit̄ in m. ⁊ ſequens ſcꝫ hunc incipit a vocali. ⁊ neutra ipſaꝝ abijcitur. immo remanet in ꝓſu. vt patꝫ O vtinam ꝑplm̄ hunc. ⁊c̄.

Dieresis

Syllaba diuidit̄: tunc dieresis vocitat̄
Aulai in medio libabāt pocula bacchi

Dicit autor ꝙ ſi vna ſyllaba diuiditur in duas; tunc dieresis vocitatur id eſt nominatur. ſic illa figura Exemplū patet in lrā Aulai in medio. ⁊c̄. aulai ꝓ aulę.

Sineresis.

Si iungā plures: dic ſineresim tibi factā
Hec etiā ſpecies dicat̄ epinalympha.
Fixerat eripedē ceruam vir ⁊ eneus eſto

¶ Quaſi dicat ꝙ ſineresis fit ſi plures voces in vnā conglutientur quę alio nomine dicit̄ epinalympha. De hoc patent exempla in littera. Fixerat eripedem pro aeripedem id eſt velocem Vir ęneus pro eneus id eſt durus l' crudelis. Hęc aūt figura eſt contraria dieresi. de qua dictum eſt

Ellipsis ⁊ sinalimpha

Ellipsis necat m: perimit ſinalympha vocalē
Tu ꝑplm̄ alme deus ſaluaſti a morte redēptor

Sinalympha eſt qn̄ vocales inuicem ꝯcurrunt. ⁊ eaꝝ altera abijcitur Exm̄ ponit autor Tu ꝑplm̄ alme. ⁊c̄. ⁊ hoc eſt de ellipſi. Saluaſti a morte redemptor. ⁊ hoc ē de ſinalympha. Ellipſis ē ꝯſonātiū cuꝫ vocalibꝫ aſpere ꝯcurrentiū q̄daꝫ aſꝑa ac dura colliſio vt in Virgilio Littora multū ille ⁊ terris iactatus ⁊ alto In ſcāſione collidit̄ illa m lrā cū ſua vocali. ⁊ etiā illa vocalis e abijcit̄
Viles ſunt iſte ꝑ cunctis ⁊ fugiende

Dicit ꝙ iſtę figurę ſcꝫ ellipſis ⁊ ſinalympha ſunt viles ⁊ fugiēdę. id eſt euitandę oībꝫ alijs

Sincresis

Sincreſis iſtaꝝ ſolet vtraqꝫ ſepe vocari

Dicit autor ꝙ vtraqꝫ ꝑdictaꝝ duaꝝ figuraꝝ ſolet vocari. i. noīari ſincreſis. Et dr̄ a ſin quod eſt con ⁊ creſis iunctio vel iudiciū. quaſi ꝯiunctio l' ꝯiudicium lrāꝝ
Nō ſolum voces ſꝫ tꝑa ſepe videmus
Elidi metris: velut hic dicemus iolla

¶ Dicit autor ꝙ nō ſolum voces ſeu lrē elidunt̄. hoc eſt abijciunt̄

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

ſn metris. ſed etiã tpa vt hic. Uale inq̃t iolla Nam illa ſyllába le cuz ſit longa duo tpa debet hr̃e. ſed non hȝ niſi vnũ. cum breuis efficiatur. Iſta figura dr̄ boetis

Antitheſis poſitio.

Dicit̄ antitheſis ſi lrã ponitur vna
Ponere cũ debes aliã: ſic dicimus olli

Antitheſis eſt lr̃ę pro lrã vt cum dicim⁹. olli ꝑ illi. ponit̄ eñ o ꝑ i Et hoc fit cã maioris ſonoritatis. magis eñ ſonat o q̃ꝫ i.

Methateſis

Metatheſim facies ſi trãſponas elemẽtum
Si dicas teucre cũ debes dicere teucer.

Metatheſis eſt tranſpoſitio lrãꝝ in alienum locũ. nulla tñ lrã ex dictione ſublata Ut ſi dicas teucre cũ debes dicere teucer. ꝛ eſt proꝑiũ nomen viri. Ntõ hic teucer. gtõ h⁹ teucri

A te vitari dñt ſpecies methaplaſmi
Sȝ pentimemeri ſolũmodo nos decet vti.

¶ Hic Alexander dat cautelam quantum ad vſum quarũdam figurarum Et dicit quod ſpecies methaplaſmi. de quibus dictũ ē ſupra: debẽt vitari a te Sed ſolũmodo nos decet vti penthimemeri. de qua dictũ eſt

Syncopa

Syncopa cũ fiet patꝝ veſtigia ſeruet

¶ Hic dicit quod ſi volumus vti ſyncopa. debemus ſeruare veſtigia veteꝝ hoc eſt committere dictam figuram in dictionibus in quibus veteres commiſerunt Uel in ſimilibus ꝛ non in alijs

Scematis excuſantis ſolecismũ: xvij ſt ſpecies.

Dat ſpecies tibi ſchema ꝓlepſim zeugma ſilepſim
Eſt ꝛ hypoſeuſis anadiploſis epinalenſis
Eſt ꝛ epizeuſis ꝛ anaphola paranomeon
Et ceſi onomaton addis ꝛ omoteleuton.
Et paranomaſia poliſintheton addis hyrinos.
Jungis homoptoton his piterqȝ poliptoton addę
Ultima dialeton vel aſintheton eſt vocitãda

¶ Superius dictum eſt de figuris methaplaſmi excuſantibus barbariſmũ. nunc dicendum eſt de figuris ſchematis excuſantibuſ ſoloeciſmum Schema nõ definitur cum ſit ęquocum ſcȝ in ſchema lenſeos ꝛ in ſchema dianeos Primũ pertinet ad grãmaticos. reliquum ad oratores. Figurę ſchematis ſunt fere. xvij. quę numerantur in lrã

Prolepſis

Preſumit q̃ ſunt ſupma locanda ꝓlepſis
Cerno ducentos hinc natos hincqȝ nepotes

Donatus Prolepſis eſt ꝑpoſitio reꝝ ordinataꝝ. Uirgilius. Interea reges ingenti mole latinos Procedunt caſtris ¶ Hic in ſpeciali determinat de figuris quas numerat Et primo de prolepſi. Sed eſt ſciendum quod duplex eſt ꝓlepſis ſcȝ conſtructionis ꝛ loquutionis De prima tractauit in caplõ de regĩne nti. hic vero intẽdit de

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

prolepſi loquutionis Et dt q ꝓlepſis pſumit. i. primo ſumit ea q̄ ſunt locanda ſupma. i. vltimate ordinata. hoc pꝫ in exemplo auto/ ris (Cerno ducentos. ⁊c̄)

Zeugma

Zeugma fit in ꝟbo ſi plurima clauſeris vno
Hymnus chriſte tibi: tibi laus tibi gl'a detꝛ

Zeugma ſil'r eſt duplex. ſ. ꝯſtructionis ⁊ loquutionis Loquu/ tionis fit qñ plurima ſuppoſita vni ꝟbo attribuūtur Ut hymnus chriſte tibi: tibi laus tibi gl'a detur. Donatus. Zeugma ē vnius ꝟ bi ꝯcluſio diuerſis clauſulis apte ꝯiuncta

Sylepſis pmo

Clauſas diſſimiles ligat vna voce ſilepſis
In te chriſte ſalus. in te ſunt pmia nrā.

Silepſis ē diſſimiliū clauſularꝝ ꝑ vnum ꝟbum ꝯglutinata ꝯce ptio. vt pꝫ in lrā In te chriſte ſalus. ⁊c̄. Et dr̄t a zeugmate. quia ī zeugmate eſt ꝯiunctio apta ꝯtrū ad ꝯgruitatē. ſꝫ in ſilepſi non Et hꝫ fieri pluribꝰ modis: vt ſtatim patebit

Cū collectiuo iunctū plurale ſilepſim.
Aſſignāt aliqui plebs iſta parāt equitare
Sꝫ magis ē ꝓpria ꝯſtructio plebs parat ire

Dicit q aliq̄ aſſignant ſilepſim qñ plurale ꝟbum iungit' cum nōīe collectiuo. vt iſta plebs parāt eq̄tare. Deinde ꝓhibet nobis talem ꝯſtructōem dicēs Sꝫ magis eſt ꝓpria. ⁊c̄.

Scdo modo

Eſtqꝫ ſilepſis vbi ꝓ multis ponit' vnus.
Ut cū dicis adeſt rex multo milite cinctus

Dicit q ſilepſis etiā ē vbi vnꝰ ponit' ꝓ multis. cū dicis Adeſt rex. multo milite cinctus. multo milite ꝓ multis militibꝰ ponit'.

Hypoſeuſis

Reddit hypoſeuſis ꝑſonę plurima ꝟba
Uni nos muadet nos ornet grā chriſti.

Hypoſeuſis fit qñ plura ꝟba vni ꝑſonę attribuunt' vt pꝫ in lrā. Nos mūdet nos ornet grā chriſti. Ecce illa duo ꝟba mundet ⁊ or net attribuūtur illi nō grā

Anadiploſis

Fiet anadiploſis ꝟbi geminatio: qñ
Principiū clauſę fit idem cū fine prioris
Nūmis iſtoꝝ caret alter. ⁊ alter abundat

Anadiploſis fit qñ eadem dictio q̄ ē in fine prioris clauſulę reperit' in principio ſeq̄ntis. vt pꝫ in exēplo autoris. Nummis iſtoꝝ. ⁊c̄ Cōſtrue geminatio ꝟbi. i. dcōis fiet anadiploſis: qñ pncipiuꝫ clau ſulę fit idem cū fine prioris ſcꝫ clauſulę

Anaphora

Clauſis pncipium dat anaphora pluribꝰ vnū
Chriſtus mūdauit. chriſtus nos purificauit

Anaphora ē repetitio eiuſdem ꝟbi ꝑ principia pluriū clauſularꝝ vt pꝫ in lrā. Chriſtus mundauit chriſtꝰ nos purificauit Et ibi Lau date dn̄m de celis: laudate eum in excelſis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

b

Epinalenſis

Principio finē facit epinalenſis eundem
Nobis grata pius non ſunt mō congrua nobis
¶ Epinalenſis eſt qn̄ principiū clauſulę idem eſt cū fine. vt pꝫ in lra Nobis grata pi⁹ nō ſunt mō ꝯgrua nobis. Ecce li nobis ponit in principio ꝛ in fine clauſulę Et virgilius Multa ſup priamo rogitās ſuper hectore multa

Epizeuſis

Unius eſt epizeuſis geminatio verbi
Significans idem meme petit vltio digna.
¶ Epizeuſis eſt eiuſdē verbi ꝯgeminatio in eodē verſu ſine aliq̄ dilatione. vt pꝫ in lrā. meme petit vltio digna Ecce li me gemīatur ſine dilatione Et in Eſaia Cōſolamini cōſolamini ꝓple meus

Paranomaſia

Voces pene pares que ſunt diuerſa notantes
Dant paranomaſiā non curat vera ſed ęra.
¶ Paranomaſia fit quotienſcunqꝫ de nomīe aliud efficitur nomē fere ſimile in voce. ſꝫ diſſimile in ſcatione. vt hic nō curat vera., ſed ęra Pene ſilīa ſunt ī voce. diuerſa in ſcatiōe Nota ꝙ paranomaſia alio nomine dr̄ annomīatio vel agnominatio. alio noīe dr̄ beffizo. Et hoc ē apud vulgares. ꝙ ꝑ modū truffe vnū ꝟbū eliciūt ab alio

Paranomeō

Principiū ſimile voces iuncte retinentes
Dant paranomeon. vim vitat virgo virilem
¶ Paranomeon eſt qn̄ eiſdē ſyllabis plures dcōes inchoantur. vt patet hic. vim vitat virgo virilē

Ceſionomaton

Junctura ſimili voces multę ſociate.
Dant ceſionomaton. vmbone repellitur vmbo.
Pes pede cōprimitur. enſiſqꝫ retunditur enſe
¶ Ceſionomaton eſt multitudo noīm cōiunctioꝝ ꝗdā ambitu copulandi. vt hic vmbone repellitur vmbo. pes pede cōprimit. enſiſqꝫ retunditur enſe

Homoptotō

Clauſula totalis tibi format homoptoton vno
Caſu contenta. triſtes flentes lachrymātes
¶ Homoptoton eſt cū ſilēs caſus ꝟba diuerſa exeunt.. vt flentes triſtes lachrymātes. hęc figura dicitur alio noīe ſilīter cadēs

Omoteleutō

Cum plures voces ſub fine tenētur eodem
Omoteleuton erit. huic carmina conſona ſubdis.
Atqꝫ leonina. ſimul ꝛ caudaria iunges.
¶ Omotelenton erit cū plures voces ſeu dcōes tenent ſub eodē fine. ꝛ ſilīter terminātur Huic ſignę ſubdūtur carmina cōſona ī medio ꝛ in fine ꝛ caudaria ſcꝫ rithmi. in quibus attēditur ꝯſonātia finaliū ſyllabarū Et ibi Hiſtrio debita nō ſibi credita ſoluere curat Inficiatur ſi moneatur falſaqꝫ iurat.

Polyptoton

Per varios caſus diſtincta polyptoton explet.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Clauſula: littoribꝫ ꝯtraria littora: fluctus
Fluctibꝫ eſſe p̄cor. ꝓp̄los populis inimicos
¶ Polipto ton eſt multitudo eorūdem noīm varietate caſuum di
ſtincta. vt p̄cor littora eſſe contraria littoribꝫ. fluctus ꝯtrarios flu
ctibus populos inimicos ꝓp̄lis

Hyrinos.

Longa tenens ſeriē ꝯſtructio fiet hyrinos
Principio celum terrā cāpoſq3 patentes.
Lucentēq3 globum lune titaniaq3 aſtra
Spiritus intus alit
In p̄cedentibꝫ metris dr̄ autor q̄ hyrinos eſt ſeries orōnis tenorē
ſuum vſq3 ad vltimū ſeruans. ⁊ ponit exēplum Virgilij Pricipio
celū terras cāpoſq3 patentes. Lucentēq3 globum lune titaniaq3 aſ
tra Spiritus intus alit.

Poliſynthe-
ton.

Diuerſas voces ꝯiunctio plurima iungit
Sic poliſintheton ē. materq3 pr̄q3 nepoſq3
Poliſyntheton ē loquutio multis nexa ꝯſtructionibꝫ. vt p3 in lrā
Mater pr̄q3 nepoſq3

Dialiton

Cum ſine iunctura voces varie ſociātur
Dialiton faciēt: rex miles plebs negat iſtud
Dialiton ſiue aſintheton eſt figura ſup̄iori contraria. Fit em̄ quā
do varie dictiones ſine iunctura inuicem ſociātur. vt p3 hic. Rex
miles plebs negat iſtud

Tropi excuſā-
tis decē vicia
annexa ſunt.
xiij. ſpēs ſub
alterne ꝯtinē-
tes. xv. alias.

Multa tropi ſpēs metaphora metonomia
Antonomaſia catacreſis vel metalepſis
Onomatopeia vel epitheton ac omozeuſis.
Synecdoche vel periſraſis ſimul allegoria
Addis hyp̄baton his. ⁊ hyp̄bole ſit ſociata
¶ Dicto de figuris excuſantibus barbariſmū ⁊ ſolœciſmum
Seq̄tur videre de figuris excuſantibus vitia annexa. que quidem
continētur ſub tropo. Et eſt tropus dictio tranſlata a ꝓp̄ria ſigni-
ficatione ad non ꝓp̄riam ſecundū ſimilitudinem ornatus neceſſita
ti ſue cauſa Cuius ſpecies ſunt tredecim. quas auctor numerat in
littera.

methaphora

Cum res ē alij ſimilis pro noīe nomen
Ponit. vt ſit homo ſimplex cum dr̄ agnus
Debet metaphora dici ꝯſtructio talis.
¶ Hic auctor declarat p̄mam ſpēm tropi q̄ dr̄ metaphora Et eſt
metaphora qn̄ v̄ba transferuntur p̄ ſimilitudinē. Verbi grā Eſt
aliq̄s homo ſimplex ⁊ dicam illum hoīem eſſe agnū per ſilitudinē
Quia agnus dr̄ eſſe ſimplex ꝓpter eius innocentiā. Metaphora
fit multis modis. quos non curo ſpecificare cū ſatis pateant q̄rēn-
tibus in autoribꝫ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Fit cathacreſis vbi ſub noīe res alieno
Signatᷣ: ſic piſce carens piſcina vocatᷣ
¶ Cathacreſis eſt vſurpatio nominis alieni. vt piſcina eſt locus piſciū Nihilominus interdū ſumitur ꝓ loco piſcibus carente. dū/tarat ſit aquoſus.

Cathacreſis

Pro ꝑeunte ſequens poſitū faciet metalepſim
Ut cum ſignificas ānos tot ꝑ tot ariſtas
Metalepſis ē dictio gradatim ꝓgens ad id qđ oñdit. vt cum ſigni ficas annos tot ꝑ tot ariſtas. In quolibet eñ anno ꝓducuntᷣ ariſte Et ideo ꝑ tot ariſtas tot ānos ſignificamus

Metalepſis.

Plures eſſe modos repimus metonymie
Cum ꝓ contento quod ꝯtinet: aut viceuerſa
Ponitᷣ: aut factoꝛ ꝓ facto: vel retrouerte
¶ Metonymia eſt veluti q̄dam denoīatio Et fit multis modis videlicet qñ illud quod ꝯtinet ponitur ꝓ contento. vt hic Nunc pateras libate ioui. aut econuerſo: vt hic. Crateras magnos ſtatuūt ⁊ vina coꝛonant. Aut quando factoꝛ ponitur pro facto Ut ſine cerere ⁊ baccho friget venus Aut econuerſo Ut vina ꝑcamur Fit eñ metonymia qñ efficientem per effectū ponimus: vt hic Pigrum frigus Aut econuerſo. vt hic Jungit equos auro genitoꝛ ſpumantiſq; addit oꝛa. frenis. ⁊c̄.

Metonymia

Antonomoſia ſolet ſic excellentia dici.
Si ꝓꝓꝛium taceas nomē: ponens generale
Sic dauid inſinuas nomē dicendo ꝓphete
¶ Antonomaſia eſt ſignificatio vice noīs poſita Et fit trib⁹ modis. ſcʒ ab animo Ut magnanimuſq; anchiſiades a coꝛpe: vt Ipſeq; arduus alta pulſat ſidera Et ab extrinſecis actionib⁹ vt infœlix puer atq; impar ꝯgreſſus achilli. Antonomaſia fit qñ nomen cōe ponitur pro ꝓꝓꝛio. vt cum dr̄ ꝓpheta intelligimus de dauid Et hoc fit vt excellentiā denotemus

Antonomaſia

Si inngas ꝓꝓꝛium voci rem ſignificāti
Fiet epitheton: ſic dicas triſtia bella
Epitheton fiet ſi ꝓꝓꝛium adiungatᷣ voci i dictioni ſignificanti il/lud ꝓꝓꝛium vt triſtia bella. bella eñ ſignificant triſticiā: Nihilo/minus additᷣ ſibi illud ꝓꝓꝛium: cū dico triſtia

Epitheton.

Si ꝑtem ſumas ꝓ toto vel vice verſa
Sinecdochen facies dicens hoc eſt caput albens
¶ Sinecdoche eſt ſignificatio pleni intellectus cū plus minuſue pronuncias. Fit eñ ſi partem ſumas ꝓ toto. vt Pubeſq; tuę pu/beſq; tuoꝝ. aut econuerſo. vt Igne fonteſq; ferebant. Duplex ē ſi/necdoche. ſcʒ ꝯſtructionis ⁊ loquutionis. Sinecdoche ꝯſtructōis continetur ſub ſchemate. ⁊ eſt ſpecies antiptoſis. De ſinecdoche loquutionis hic dr̄.

Sinecdoche

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Onomato peia.

Onomatopeian facies. ſi nomina ſumas.
De ſonitu tracta: ſic ſus ſcropha dicitur eſſe.

¶ Onomatopeia eſt nomē de ſonitu fcm̄ Hic eiñ ſus dr̄ eē ſcro/pha a ſonitu quē facit Sic etiā tintinabulū ꝛ taratātara dcā ſunt a ſonitu ꝛc̄

Perifraſis.

Perifraſis circūloquium de iure vocatur.
Cum verbis vertit antimetabula ſenſum.
Cum verbis curas attollere rem tibi gratam
Aut in re turpi verbis non turpibus vti:

¶ Perifraſis eſt circūloquutio quę fit aut ordinatiōis rei cauſa. quę pulchra eſt Aut nō vituperandę rei quę turpis eſt: vt etiā pri/ma nouo lumine titoni croceū liquens aurora cubili. Aut hic. ꝛ ni/mio luxu obtuſior vſus fit genitali auro. ꝛ ſuccos oblimet inertes.

Hyperbole

Trāſcenſus veri manifeſtus hyperbole fiet
Aſtra ferit ſonus armoꝝ clangorꝗ tubarū

¶ In p̄cedentibus metris Autor dicit ꝙ hyperbole eſt trāſcenſus manifeſtus id eſt exceſſus veri. i. ꝟitatis . Et fit vel cauſa augendi vt niue candidior. vel minuēdi. vt teſtudine tardior ibat

Hyberbole cuiꝰ ſunt ſpe/cies quinque

Vocū turbatus formabit hyperbaton ordo
Sinthesis hinc themaſis ac hyſterologia ſubſunt
His ꝛ anaſtropha vult pariterꝗ parentheſis addi.

¶ Hyberbaton eſt verbū ordinē turbans cuiꝰ ſpēs ſunt quiꝗ. ſ. hyſterologia vel hyſteroī ꝓteron ſinthesis themaſis .anaſtropha. parentheſis

Hyſteron p/teron prima

Hyſteron ꝛ ꝓtheron ſolet hyſterologia dici
Hoc fit cū rectā ſeriem ſententia mutat.
Hic cererē torrere parant ꝛ frangere ſaxo

¶ Hyſteron ꝓteron vel hyſterologia fit qñ mutaꝛ ordo ſententię cū recta ſerie ꝟboꝝ. vt pꝫ in exemplo. hi cererē torrere parāt ꝛ frāge re ſaxo Nā prius frāgere ſeu molere debēt cererē ꝛ granū ꝙ̄ torrere ſeu decoquere

Sintheſis ſe cunda

Sintheſis eſt omni confuſa loquutio parte
Nos virtute lauat qui labem criminis ornat

¶ Sintheſis eſt hyperbaton ex omni ꝑte ꝯfuſum. vt pꝫ in exēplo Nos ꝟtute ꝛc̄ Eſt ei ordo ille ꝗ lauat labē crinibꝫ ornat nos ꝟtute

Themaſꝭ ter/cia

Dat themaſim binas in partes dictio ſecta
Eſt boree regio ſeptem ſubiecta trioni

¶ Themaſis ē vniꝰ ꝟbi ſectio vna dcōe vel pluribꝫ inſiectis. vt hꝫ in lrā Eſt boreę regio ꝛc̄ Ecce li ſeptē trioni ē vnica dcō ꝗ̄ diuiſa ē

Anaſtropha quarta.

Dictio ſi ſubſit cum ſit precedere digna.
Fiet anaſtropha. ſurgit mare littora contra.

Anaſtropha eſt verborū tmmō p̄poſit⁹ ordo. vt ſurgit mare litto ra ↄtra Ecce illa p̄pō ↄtra dēret p̄poni ſuo caſuali. ⁊ poſtponitur

Inclauſa clauſam ſi cōmiſces alienā
Inde parentheſis eſt (princeps quia bella minātur.
Hoſtes) militibus vrbem p̄munit ⁊ armis

Parentheſis quinta

¶ Parentheſis ē interpoſita rōcinatio diuiſe ſn̄e vt pʒ in lrā (pri ceps q2 bella minātur hoſtes) militib⁹ vrbē p̄munit ⁊ armis

Cum deſignatur aliud q̄ꝫ clauſula ſignet:
Allegoria datur. ſeptem ſpecies dabis illi.
Hec ſunt antifraſis carientiſmos ⁊ enigma
Atqꝫ paronomea ſarcaſmos ac ironia
Antiſmon tandem ſit predictis ſocianda

Allegoria cuius ſunt ſpecies ſeptem.

¶ Allegoria ē tropus q̊ aliud ſ̄catur q̄ꝫ dr̄. vt laterē lauas. aerem verberas. i. tp̄s p̄dere vel inutiliter expedere Hui⁹ ſpēs ſunt ſeptē quas autor nūerat in lrā. ⁊ ſubſequēter declarat

Antifraſis ſermo ſignans contraria dicto
Sic lucū ducis. q2 raro luce niteſcit.

Prima antifraſis.

¶ Antifraſis eſt vni⁹ ſp̄bi ironia. vt bellū q̄ſi mīme bellū. luc⁹ q̄ſi mīme lucēs vel raro luceſcit. parco eo q̄ nemī parcit

Eſt carientiſmos cum proferes dura relatu.
Gratius hinc amon nomē traxiſſe putamus.

Secunda carientiſmos

¶ Charientiſmos eſt quo dura relatu gratius p̄ferūtur. vt cū interrogantibus ſi quis q̄ſierit. rn̄detur bona fortuna ex quo intelligitur neminē nos queſiuiſſe

Obſcurus ſermo quaſi mirandus ſit enigma
Patrē progenies occidit matris in aluo
Quaʒ mater genuit generauit filia matrē

Tercia enigma.

¶ Enigma eſt obſcura ſn̄a p̄ obſcurā ſilitudinē reꝝ. vt prēʒ. pgenies occidit mr̄is in aluo. ⁊ de btō Thoma intelligit. Nā ipe erat pater aīaꝝ. pgenies v̊o humana occidit eū p̄dicātez in aluo mr̄is. ſcʒ eccl̄ie Quā mr̄ genuit. p̄ matrē ſ̄catur aq̄ ī glaciem creſcere. ⁊ ex eadem effluere

Si proponūtur prouerbia publica. dices
Eſſe paranomiā. lupus eſt ſermone ſub iſto.

Quarta Paranomia

¶ Paranomia ē accōmodatū reb⁹ tp̄ibuſqꝫ p̄uerbiū. vt lup⁹ ē ſermone ſub iſto Erūt em̄ aliqui de aliq̊ fabulātes Et ecce veniet q̄dā odioſus eis. vt ſermo retrahat Alter eoꝝ dicet hoc p̄uerbiū. lupus ē in fabula. quod etiā a ruſticis eſt vſitatū.

Sarcaſmos ſolet hoſtilis deriſio dici
Auxiliante modo dicendi ſignificata

Quinta Sarcaſmos

¶ Sarcaſmos eſt plena odio atꝫ hoſtilis deriſio auxiliāte mō di

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

ſendi ſignificata.i.ꝙ talis deriſio fiat cum mō vt hic. En agros ⁊ quā bello troianę petiſti Heſperiā metire iacens. Sarcaſmos ē il la figura quā ꝯmittimus mordēdo aliquē in ſermone.

ſexta yronia — Per voces dictis ꝯtraria dant yroniam

yronia eſt ſermo ꝑ ꝯtrarium oñdens qꝺ ꝯmittit᷑. vt hic. I nunc ⁊ meriti lectū reuerte parentis Et dr̄ ab yron qꝺ eſt eleuare. qꝛ in ſ̄mone yronico eleuamus vultū ⁊ geſtum

Septima antiſmon — Urbane ludens v̄bis non ꝯcitus ira

Antiſmon facies: hyrcos mulgere laboras.

¶ Antiſmos ē figura multiplicis ⁊ numeroſę v̄tutis Antiſmos em̄ vocat᷑ quicq̄d ruſtica ſimplicitate caret. ⁊ faceta ſatis vrbanita te expolitū ē. vt pꝫ hic (hyrcos mulgere laboras) qꝺ em̄ valet q̄ꝫtū nihil facis Ecce pulchꝝ ex̄ᵐ antiſmos. bauius ⁊ meuiꝰ fuerūt duo poetę paꝝ ſciētes. ⁊ multū odiebāt v̄giliū Uirgilius em̄ de hoc ꝑ/ pendēs voluit eos vrbane deludere. ⁊ compoſuit iſta duo carmina. Qui bauiū nō odit amet hic tua carmīa meui. Atq; idem iungat vulpes ⁊ mulgeat hyrcos. q̄ſi dicat. ꝙ vtriuſq; carmīa vtilia erāt. ⁊ tm̄ facit q̄ ſeq̄t᷑ ea: q̄ꝫtum q̄ iungit vulpes ⁊ mulget hyrcos

Eſt omozeuſis qñ rem ſignificabis.

Omozeuſis. ſpecies tres. — Ex alia: cui rem poſſis ꝯferre priorem.

Que ſit nota magis ꝑ eam q̄ notior extat

Tres ſpēs icon ꝑadigma ꝑabola ſubſunt

¶ Omozeuſis ē vnius rei ꝑ ſimilitudinē eius q̄ magis eſt nota de monſtratio Huius ſpēs ſunt tres. viꝫ icon ꝑabola ⁊ ꝑadigma Et dr̄ ab omos qꝺ eſt ſimile ⁊ zeuſis iunctio. q̄ſi ſimiliū iunctio. Sb ſeq̄nter declarat eaſdem ſpēs

Icon prima. — In ſimili genere q̄ compat efficit icon

Hec ſolet ex vſu qñq; parabola dici

ꝑabola ſcꝺa — Sꝫ dici poterit de iure parabola. ſi q̄s

Inter diſſimiles res compat: vtputa ſemen

Eſt euāgelium qꝺ nutriuit bona terra

Et petra ſuſcepit qꝺ ſpinę detinuerunt

¶ Icon ē ꝑſonaꝝ inter ſe vel eoꝝ q̄ perſonis accidunt ꝯꝑatio Et os humeroſq; deo ſimiles Interp̄tat᷑ icon imago ¶ Et nota ꝙ in exēplo p̄dicto fit ꝯꝑatio ęneę ad deū in pulchritudine. hęc figura ex vſu dici ſolet ꝑabola de iure ⁊ ꝓprie ē reꝝ gñe diſſiliūm ꝯꝑatio: vt puta ſemen. ⁊c̄. hoc ex̄ᵐ Siliitudo exempli pꝫ ſic. v̄bum dn̄i p̄ceptū in corde boni viri nutrit᷑. hoc ē fructificat. ⁊ in corde mali viri nō Sꝫ hoc ꝑ ſiliitudinē clarius oñdit᷑ Semen ꝯꝑat᷑ euāgelio ſiue v̄bo dn̄i bona terra ꝯꝑat᷑ bono cordi. petra ꝯꝑat᷑ malo cordi

paradigma tercia — Hic ꝑadigma facit q̄ primuꝫ ꝯꝑat. ⁊ poſt

Aſſignat ſimile: dn̄i ſunt ſemina v̄ba

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Spinę diuitię. mens arida petra vocať

¶ Paradigma ē enarratio hortantis vel deridentis. Et fit qñ ꝑmo fit compatio. ⁊ poſtea per ſimilitudinem illa talis compatio declaratur. vt pȝ in lrã. Nam facta eſt mentio de ſemine de ſpinis ⁊ ꝺ petra Et poſtea illi termini declaranť hoc modo Semina ſunt ꝟba dĩn Spinę ſunt diuitię Petra ē mens arida. Per modũ hortantis fit ꝑadigma. vt hic An tenor ponit medijs elapſus achiuis Illyricos penetrare ſinis. ⁊c̃. Per modũ deridentis. vt hic Annon ſic frigus penetrat: lacedemona paſtor Ledãq; helenam troianus vexit ad vrbes

Prothesēos paralange

Ulterius vox vna tenẽs vim ꝓpoſitiuę
Ut ſupra ꝓ de fit ꝓtheſeos ꝑalange

¶ Executo ſigillatim de figuris ſm ordinẽ donati in barbariſmo Hic proſeq̇tur de q̇buſdam figuris quę pñt retorqueri diuerſimode ꝓdictas Poſſunt em̃ ſm diuerſos reſpectus poni ſub metaplaſmo ſchemate vel tropo. Dicit ergo ꝙ protheſeos paralange eſt prępoſitionis pro pręepoſitione aliena poſitio. vt ſuper pro de. vt in ꝟgilio Multa ſuper priamo id eſt de priamo Et ibi Benedicta tu in mulieribꝰ. in pro inter

Liptota

Cũ plus ſignificas dicis minus: hęc tibi fiet.
Liptota. fit ſub ea formando negatio bina

¶ Liptota ē amplioris ſignificationis orõ. vt cum dr̃ Nonnunq̃ legi. i. multotiens legi Et hȝ fieri per negationẽ magis affirmãdo ſiñam. vt non mediocriter cõturbatur animus meus id eſt valde conturbatur.

topographia

Deſcribẽdo locũ topographiã faciemus.

Topographia eſt loci deſcripcio vt in Ouidio. Et ſinus aduncos modice falcatus in arcus. Et dr̃ a tropo quod eſt terra ⁊ graphos ſcriptura.

Cronogꝑphia

Cronographia ſolet certũ deſcribere tꝑs

¶ Cronographia eſt temporis deſcriptio. vt in Ouidio. Nanq; ſub aurora iam dormitante lucerna Tempore. quo cerni ſomnia vera ſolent. ⁊c̃. Et dicitur a cronos quod eſt tempus. ⁊ graphos ſcriptura

Hypallagiũ

Si dicať agens patiẽs res vel viceuerſa
Siue modo ſimili tibi ſic ꝯſtructio facta
Fiet hypallagiũ: ꝑflauit phyſtula buccas

Hypellage eſt ordo ſmę cum ꝟbis mutatis Fit em̃ qñ agens ponitur ꝓ patiẽte vel econuerſo. vt pȝ in lrã (Perflauit phyſtula buccas) id eſt buccę perflauerunt phyſtulam Et dr̃ ab hypal mutatio ⁊ logos ſermo

proſopopeia

Perſonãq; nouã formans dat ꝓſopopeia.

Proſopopeia ē nouę ꝑſonę fictio. ⁊ fit qñ res aĩata ⁊ rõnalis loq̇ť ad inaĩatã. ł econuerſo Uel qñ rõnale loq̇ť ad irrõnale. ł ecõuerſo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Apoſtropha

Abſenti ſermo directus apoſtropha fiet
Sic loqͬr abſenti ſcripto dum mitto ſalutē
Apoſtropha ē ſermonis a ꝑſona ad ꝑſonā directio. Et fit vt ſi factus fuerit ſermo de aliꝗ in tercia ꝑſona. ⁊ poſtea dirigat̄ ad eandē in ſcd̄a. huius exēpla multa reperies in autoribꝫ

Endiadis

Eſt adiectiū̄ ſubſtātiuo reſolutum
Aut econuerſo: ſic endiadim tibi formo
Armatū̄qꝫ virū deſigno per arma virūqꝫ
Armatoqꝫ viro decet arma virūqꝫ notare.
Endiadis ē adiectiui in ſb̄m vel ſb̄iui in adiectiū̄ ꝑmutatio ſiue reſolutio. vt in ꝟgilio. Arma virūqꝫ cano. ⁊ in lr̄a Armatū̄qꝫ ⁊c̄. Et fit duobꝫ modis. ſ. ꝯiū̄ctim ⁊ diuiſim. Cōiunctim qn̄ adiectiuū ⁊ ſb̄m ponū̄t̄ in lr̄a. vt armatū virū. Diſiū̄ctim qn̄ adiectiuum ponit̄ vel ſolum ſubſtantiū̄.

Ebaſis

Extra materiā deſcribens vana vagat̄
Autor. at hāc plures ebaſim dixere figurā
Ebaſis eſt q̄dam euagatio materię. vel eſt digreſſio q̄dam a ꝑ̇ncipali materia ¶ Sꝫ nota ꝙ hęc figura nihil valet niſi reuertat̄ ad ꝓpoſitū: quod ſi fiat pulchra eſt

Emphaſis.

Emphaſis efficit̄ ſi fixum ꝓprietatem
Significās ponis vbi debet mobile poni.
Sic loqͬr expreſſe dicens dauus ē ſcelus ipſum.
Emphaſis ē exꝑ̄ſſiua locutio. ⁊ fit qn̄ ponit̄ aliqđ ſubiectū ⁊ ſibi aliꝗ ꝓprietas dat̄: vt dauꝰ eſt ſcelꝰ ipm̄. i. ipe dauꝰ ē ſceleratꝰ ⁊ n̄ alius ita ſicut ipſe.

Ephlegeſis

Aſt ephlegeſis exponens dicta ꝑ̇ora
Ephlegeſis ē ſuccincta expoſitio p̄cedentiū. vt hic Legerat huiꝰ amor nomē titulū̄qꝫ libelli. Et hoc fit ad exꝑ̄mendā ſ̄mam intentā

Euphonia

Cum recites qđ turpe ſonat dic euphoniāqꝫ.
Circuit hęc ⁊ reliquię dant religioqꝫ
Euphonia ē bōa ſonoritas ī dcōe ꝯſiderata. vt ī hac dcōe circuit ⁊ n̄ circuiuit. reliꝗ ⁊ n̄ reliꝗę. religo ⁊ n̄ religio. meridies ⁊ n̄ medidies

Lepos

Dicit̄ eſſe lepos ſermo directus ad vnū
Vtens plurali: velut hic noſtris bene p̄ſul
Lepos interp̄tat̄ vrbanitas loq̄ndi Et ē lepos ad vnam ꝑſonam pluralis numeri ſermonis directio. vt pꝫ in lr̄a Noſtis bn̄ p̄ſul. i. ꝓ plate. Hec figura inuēta eſt cā honoris

Antitheſis. l' Antiptoſis.

Pro numero numerū ꝑ caſu ponere caſum
Te facit antitheſis inter ſe plurima iungens
Sepius audiui tp̄s pro tp̄e poni
Ludere ludebāt ad ludendū̄qꝫ vacabāt.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Indeqȝ ꝓphetíjs mutãtur tp̃a ſacris.
Antiptoſis ē accñtis ꝑ accñte poſitio Et fit qñ ponit̃ caſus ꝑ ca/
ſu. vt Urbē quã ſtatuo vr̃ã ē. Numer⁹ ꝑ numero inq̃tuȝ reſultat
ĩproprietates incõſtructibiliũ: vt turba ruunt. l' aliter. vt mľto ml
lite. i. multis militibꝫ. tp̃s ꝑ tp̃e. Uñ ỽgili⁹ Exaudiri gemit⁹ ꝑ ex
audiebat̃. Et in ꝓphetis ponit̃ p̃teritũ ꝑfectũ ꝑ futuro vt ĩ Danie
le Fuit ỽrus a ſiticis regioĩbꝫ. i. aderit. ꝛ h̃ fit cã maioris certitudĩs

Antiteton

Uerba ꝑ antitheton rñdent vltima primis.
Sunt daniel noe iob rector caſtuſqȝ maritus
Antiteton, put h̃ ſumit̃ eſt ſubſequẽtiũ ad p̃cedẽtia retributio Ut
cũ ſingula ſingulis corrñdent. vt pȝ in lr̃ã Sunt daniel. ꝛc̃. caſtus
reducit̃ ad li daniel. rector ad noe maritus ad iob

Antipophora.

Rñdens ad ea tibi q̃ ſunt obíjcienda
Das antipophorã: cum nil tñ obíjciat̃
¶ Antipophora ē tacite obiectioni ꝑlata rñſio. ꝛ hoc ſonat in lr̃ã
Exemplũ habet̃ in Ouidio. ibi. ſcȝ Dia nanqȝ tuo ſenior te q̃rere
miſſo Rettulerat nato neſtor. at ille mihi

Anticleſis

Senſus oppoſitos notat anticleſis eodem
Uerbo. nõ obſto. ſed toto poſſe reſiſto.
¶ Anticleſis eſt oppoſitio cõtinue ſentẽtie in orõe ꝯtraria. vt pȝ ĩ
lr̃ã: nõ obſto: ſȝ toto poſſe reſiſto Et dr̃ ab anti qḋ ē ꝯ ꝛ cleſis ſiña

Antimetabola.

Cum verbis vertit antimetabola ſenſum
Nõ vt edas viuis. ſed edas vt viuere poſſis
¶ Antimetabola eſt in orõe ꝯtinuatio ſermõis ſiña ꝑmutata. vt
pȝ in lr̃ã Nõ vt edas viuis. ꝛc̃ Lr̃ã eſt plana

Apoſiopaſis

Incipimus quicquã fari quãdoqȝ: ſed illud.
Ultro definimus intercipimuſqȝ tacendo
Uult apoſiopaſis dici defectio talis.
¶ Apoſiopaſis ĩ colorib⁹ rhetorice dr̃ p̃ciſio Apoſiopaſis ē ſiñe ꝑ
orõeȝ inꝑptatio Et fit qñ incipim⁹ fari q̇cq̃ꝫ ꝛ vltro. i. volũtarie de
ſinim⁹ illud q̃ȝ qḋ cepim⁹ illud tacẽdo. vt in hoc exẽplo Therẽtíj
ego ne illã. q̃me. q̃ illũ ꝛc̃ ꝛ hic Nũq̇d ego recolo q̃ tu. ſȝ dicere nolo

Euphoniſmos.

Eſt euphoniſmos pro verbo ponere verbũ.
Exultat domini laudem mea lingua ſuperni.
¶ Euphoniſmos eſt poſitio ỽbi ꝑ ỽbo. vt ĩ pſalterio. Exultauit
lingua mea iuſticiã tuã. i. cũ exultatione decãtauit. hoc etiã in lr̃ã.
Exultat dñi laudẽ mea lingua ꝛc̃

Sinepteſis primo

Contingens verbi mutat ſinepteſis. ecce
Unica facta fuit mulier. que ſunt modo plures
Iſta ſed in noſtrum mutatio non venit vſum.
¶ Sinepteſis eſt accñtis ꝑmutatio in orõe diuerſa Et fit duob⁹
mõis Prĩo mõ qñ fit ꝑmutatio nũeroꝝ. vt pȝ in lr̃ã Unica fcã fu

it mulier .q̃ ſunt modo plures .ꝛ cõtinetur ſub ſilepſi. ¶ Secũdo mõ qñ fit permutatio pſonaꝝ .vt hic dñi eſt ſalus ꝛ ſuper populuȝ tuũ benedictio tua Et hec ſpẽs reducitur ad apoſtrophã. Nota ꝙ hec figura nobis nõ licet vti Ideo dicit Iſta ſȝ in nrm̃

Scd̃o modo

Dicũtur bine ſpecies ſineptesis eſſe.
Scilicet hec ꝛ ea qua perſonam variamus
Nobis parce deus noſtros lauet ille reatus

¶ Quaſi dicat ꝙ ſineptesis fit duobꝫ modis .vt diximꝰ ante Conſtrue Spẽs ſineptesis dicũtur eſſe bine .ſcȝ hec ſupple de q̃ dcm̃ eſt in p̃cedẽtibus ꝟſibus ꝛ ea q̃ id eſt ꝑ quã variamꝰ id ẽ mutamꝰ pſonam .vt pȝ ibi Nobis pce deus .nrõs lauet ille reatus Ecce ꝑmo ĩ ſecunda pſona loquimur cũ dicimꝰ parce Deinde in tercia cum dicimus lauet

Oliopomenõ

Vult oliopomenon ex dictis plura notare
Moto ſermone. ſic plura licet memorare
Urit amor paridem. nuptã rapit. armat atridẽ.
Ultio. pugnatur. fit machina. troia crematur.

¶ Oliopemenon eſt ſub paucis ꝟbis multoꝝ ꝯprehenſio .vt pȝ in textu autoris: in quo per duos ꝟſiculos hiſtoria troiana cõtinetur Et dr̃ ab olion qđ eſt totũ ꝛ poio pois .ꝛ mene defectus. quaſi totius fictio cũ defectu.

Omophesis.

Exponens erit omophesis nõ nota per eque
Vel magis ignota. alchitrop dic eſſe cauillã.
Que tenet alidadã cum valdagora ſociatã.

¶ Omophesis eſt expoſitio ignoti per magis vel eque ignotũ .vt cũ dicitur quid ſit hõ rñdeaẗ antropos Idẽ eſt in exẽplo lr̃e Procuꝰ euidẽtia nota ꝙ in aſtrolabio ſunt q̃dã tabule ad moduȝ ligni vel lapidis diſpoſite: quaꝝ vna dr̃ alidada .ꝛ alia valdagora. q̃ ad inuicẽ cõiuncte ſunt mediante cauilla que dicitur alchitrop.

Sepe prius dicta geminat tibi theologia
Epimenonqȝ notat hec ſi repetio fiat
Ut quod dicetur ſic certius eſſe probetur
Expectando dauid expectans ſic gemiauit

¶ Epimenon eſt eiuſdẽ dcõis repetitio ĩmediata vt in pſalmo Expectans expectaui dñm Hec figura multũ reperiẗ in ſacra pagina Iđ dr̃ theologia .gemiat tibi ſepe dcõ ꝑus .Et hoc fit. vt id qđ dr̃ pbeẗ eſſe certiꝰ Deĩde poĩt exm̃ dauid ꝓphe dicẽs Expectãdo dauid

Antropoſbatos

Si que ſunt hominis aſſignentur deitati
Antropoſbatos eſt. ſic ſepe dei legis iram

¶ Antropoſbatos ẽ cũ humane ꝓprietates aſſignãtur ineſſe dõ ſic Tu ſepe dei legis irã .vt in pſalmiſta Dñe ne ĩ furore tuo argu. me neqȝ in ira .t. cor. me Iraſci eñi ꝛ furere ad hoĩes ſpectat ꝛ ñ ad deũ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

C

Si ſunt res aliq̄ cōcordi fœdere nexe.
Jd quod ineſt vni reliquam dices operari
Sic linguā cordi cōcordem dic meditari
Acomopation iſtā dic eſſe figuram

omopation.

¶ Omopation vel omopaſſion eſt attributio vnius ꝑtis alteri. vt innuit lrā Cōſtrue igit̄ ſic Si aliq̄ res ſt̄ nexe ⁊ ꝯiūcte ꝯcordi fœdere. tu dices reliquā. i. alterā eoꝝ oꝑari. id qđ ineſt vni ipſaꝝ rerū Deinde exemplificat dicēs Sic linguā cordi cōcordē dic meditari Lingua em̄ ⁊ cor ſunt res cōiuncte ꝯcordi fœdere. nā lingua ꝓferre hꝫ. cor ꝟo meditari Si ergo attribuo ꝓprietatē cordis lingue l' ecōuerſo ꝯmitto figurā ṗdcām. vt dicēdo. lingua meditat̄ ⁊ cor loq̄tur

Nil reor aſſertum quod nō queat eſſe tenendū.
Pluraq3 ſignaui que non debes imitari

¶ Nam exigit mod⁹ ſciēdi in ſcīa demōſtrata. hinc ē q̄ autor finiturus ꝓpoſitū ⁊ ꝯcludēs. docꝫ modū intelligēdi ea q̄ dixit Et q2 triplex eſt grāmatica. ſ. ṗceptīa ꝑmiſſiua ⁊ ꝓhibitīa. iō ꝯcludēs ſe excuſat ṗceptiuā ṗcepiſſe. ꝑmiſſiuā ꝑmiſiſſe. ⁊ ꝓhibitiuā ꝓhibuiſſe. Conſtrue Nil reor aſſertū. i. ꝯfirmatū in iſto oꝑe. qđ nō q̄at eē tenēdū. qđ nō q̄at eē aſſertū. i. ꝯfirmatū ꝑ autores ſeu ꝑ aliq̄s autoꝝ

Doctrinale dei virtute iuuante peregi.
Grates reddo tibi genitor deus ⁊ tibi chriſte
Nate dei deus atq3 tibi deus alitus alme
Quas tres perſonas in idem credo deitatis

¶ Quia nō eſt op⁹ rectū cuius de⁹ nō eſt finis ⁊ iniciū. hinc autor ꝯgnoſcens regratiat̄ deo pr̄i. deo filio. ⁊ deo ſpūiſcō. A quo incepit per quē mediauit. ⁊ in quo op⁹ ſuū debite ꝯſummauit Cōſtrue ſic ergo Ego peregi. i. expleui doctrinale ſcꝫ qđ in prīcipio hui⁹ operis dixi me parare ſcribere. virtute dei. i. ꝟtute q̄ deus eſt iuuāte hoc eſt cauſante Eſt em̄ deus cā oīm bonoꝝ ꝑ ſe. Vn̄ o genitor deus ego reddo tibi grates. i. grās Et o chriſte nate dei deus appoſitiue tibi reddo grates. atq3 ꝓ et o alitus alme. id ē ſpūſſcē deus: ego reddo tibi grates Quas tres ꝑſonas. ſ: prīs ⁊ filij ⁊ ſpūſſcti. ego credo ī idē deitatis. i. in vnā deitatē diuinitatis Ac ſi diceret.. q̄s tres ꝑſonas credo eſſe vnicū deū. licꝫ alia ꝑſona ſit prīs. alia ꝑſona filij. ⁊ alia ꝑſona ſpūſſci Qui q̄dez vnus de⁹ ſit in ſeculoꝝ ſecula bn̄dcūs Amē

¶ Et ſic finitur expoſitio doctrinalis Alexandri. Impreſſa dauantrie. xxij. menſis Octobris Per me Jacobum de breda Anno incarnationis dn̄ice Milleſimo quadringenteſimo Nonageſimo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Tenet dux quilibet otto Horatius
laudat veriales qui vult extendere versus
gaudent ...

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
171 G 4